

《謹然記》

Volume 01

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 顏涼雨 Yanliangyu

Thai edition rights under license granted by

北京晉江原創網絡科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd. (平心出版社)

Illustrations by 紅茶 (bambino)

Thai translation copyright© 2019 by Qube Digital Contents Co., Ltd.

Thai Edition arranged through TLL Literary Agency

and Silkroad Publishers Agency Co., Ltd.

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
เขียนโดย:

บันทึกรักจันทรา เล่ม 1--

สมุทรสาคร : คิวบุ๊ก, 2562. / 336 หน้า.

1. นวนิยายจีน.

แปลและเรียบเรียงโดย : Hongse

บรรณาธิการบริหาร : Teru

บรรณาธิการ : Xiayuan

ที่ปรึกษาของบรรณาธิการ : kangaroo

คอมพิวเตอรืกราฟิก : Minkiva

ออกแบบปก : OTTOOZIL

พิสูจน์อักษร : Xiayuan, Momiji

ISBN 978-616-447-728-5

พิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

MangaQube

62/172 หมู่ 3 อ.บางกรวย-ไทรน้อย ต.วัดชลอ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

ฝ่ายขาย : 095-597-4085 FAX : 02-281-0101 ฝ่ายการตลาด : 095-518-0840

Website : <https://www.mangaqube.com/> Facebook : <https://www.facebook.com/MangaQube>

- ส่วนลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ.ลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) 2558 โดย สนพ. คิวบุ๊ก พับลิชชิ่ง จำกัด ห้ามลอกเลียน ดัดแปลง หรือทำซ้ำ ส่วนหนึ่งส่วนใด หรือทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ ก่อนได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

เพื่อความพอใจของท่าน หากหนังสือชำรุด เช่น หน้าขาดหาย หน้าสลับ หน้าซ้ำ อักษรจาง
โปรดส่งมาที่ ร้านมีนาโกะ 28/1-2 ถนนจักรพรรดิพงษ์ แขวงวัดโสมนัส เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพมหานคร 10100
พร้อมระบุสาเหตุและแจ้งชื่อ ที่อยู่ เบอร์โทรศัพท์ให้ชัดเจน ทีมงานยินดีส่งเล่มใหม่ให้ท่านโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

จากสำนักพิมพ์

คิวบ์บุ๊ก ภูมิใจนำเสนอ 'บันทึกรักจันทัน' ว่าด้วยเรื่องราวของ 'จันทัน' จอมยุทธ์ผู้ประกาศตัวว่าโปรดปรานการสนทนากับหนุ่มหล่อแห่งยุทธภพ นิยมชมชอบการเย็บเยียน (ลักลอบเข้าหา) ผู้ชายในตอนกลางคืน โดยไม่รู้เลยว่าการตัดสินใจเคาะประตูห้องของบุรุษรูปงามลุ่มเมื่องลับผู้หนึ่งที่หมายตา จะทำให้ชีวิตของตนที่แต่เดิมแสนแค่เรื่องรักใคร่ ไม่คิดยุ่งเกี่ยวกับบุญคุณความแค้นในยุทธจักรต้องเปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล

'บันทึกรักจันทัน' คือบันทึกการผจญภัยที่เต็มไปด้วยปริศนา อันซับซ้อนซ่อนเงื่อนแฝงด้วยมุกตลกในทุกช่วงของการดำเนินเรื่องทำให้เนื้อหาไม่หนักจนเกินไปนัก ถึงแม้ว่าคดีแต่ละคดีที่จันทันได้เข้าไปเกี่ยวข้องจะเผยให้เห็นถึงธาตุแท้ในใจคนซึ่งเต็มไปด้วยความด่ามิดและอารมณ์รัก โลภ โกรธ หลงก็ตาม

แต่ด้วยความน่ารักและมีเสน่ห์ของตัวละครที่ชื่อจันทันกับผองเพื่อนของเขาจะทำให้ผู้อ่านต้องอมยิ้มและหัวเราะไประหว่างอ่านแน่นอน

กองบรรณาธิการคิวบ์บุ๊ก

จากนักแปล

เราใช้เวลาเรียบเรียง 'จากนักแปล' หน้านี้นานหลายชั่วโมง เขียนและลบอยู่หลายครั้ง จนกระทั่งได้ความเรียงนี้มา ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดทำให้นักอ่านทุกท่านหยิบหนังสือเล่มนี้มาอ่าน เราอยากบอกทุกคนว่า เราดีใจอย่างสุดซึ้งที่จะได้ร่วมเดินทางในหนังสือเล่มนี้ด้วยกัน

'บันทึกรักจีนหฺราน' ไม่ใช่เพียงนิยายหรือหนังสือ มันเป็นเหมือนบันทึกการเดินทาง บอกเล่าชีวิตของ 'ซุนจินหฺราน' ตัวเอกของเรื่อง เรื่องราวที่เขาประสบพบเจอ คดีน้อยใหญ่ที่เขาไปพัวพันทั้งตั้งใจและบังเอิญ มิตรภาพชั่วข้ามคืนทว่าจิ้งยังยืน สอดแทรกบทกลอนกวีจีนสื่อความหมายลึกซึ้ง ไปจนถึงความรักที่ก่อตัวจากการซังน้ำหน้า การเดินทางบนเส้นทางของอันตื้นตัน เราใจแฝงความตลกขบขัน ที่นำไปสู่การไขปริศนา

บันทึกเล่มนี้ไม่ได้ให้แค่ความสนุก ความเพลิดเพลินหรือความลุ้นระทึก แต่ยังแฝงข้อคิด สัจธรรมชีวิต เราหวังว่ามันจะนำประโยชน์มาให้ทุกท่านไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง

ขอบคุณ 'คิวบุ๊ก' ที่ให้โอกาสนักแปลคนนี้ได้ร่วมเดินทางไปกับตัวละคร ขอขอบคุณกองบรรณาธิการที่คอยให้คำปรึกษา ทีมงานทุกคนที่ทำให้บันทึกเล่มนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น และที่ขาดไม่ได้ ขอขอบคุณนักอ่านทุกคนที่ตัดสินใจหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา

Hongse

บทที่หนึ่ง
โรงเรียนพรุณราตรี

ตอนที่หนึ่ง

ฝนตกมาสองชั่วโมงแล้ว จากสายฝนที่กระทั้งมานร็ดติกาขึ้นมา เย็นยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุด โชคดีที่ฝนแรกของวสันต์ฤดูครั้งนี้ไม่หนัก หยดน้ำตกกระทบใบไม้บนนอกหน้าต่างแต่งแต้มสีส้มให้กับคำคืนอันเจิบเหงาเล็กน้อย

ทว่าความอ้างว้างที่แผ่กระจายไปเพียงน้อยนิดก็ยังคงอ้างว้างอยู่ดี

หยาดฝนที่หยุดลงบนผ้าปูที่นอนแตกออกเป็นหลายหยดกระเซ็นต้องใบหน้าของซุนจิ้นหราน และถูกเขาเช็ดออกลกๆ อีกครั้ง จากนั้นเสียงถอนหายใจยาวเหยียดก็ดังขึ้นในห้องโถงใหญ่ของโรงเตี๊ยมที่โหรงเหรงนานแล้ว

เสี่ยวเออร์ ที่นั่งสัปหงกในมุมหนึ่ง ถูกเสียงถอนหายใจอาฆาตแค้นปลุกขึ้นมา พบว่าคุณชายนกฮูกท่านนั้นยังคงกระปรีะกระเปร่า จู่ๆ ก็รู้สึกหมดอาลัยตายอยากขึ้นมาทันใด คุณชายอยู่ เขาจำต้องคอยรับใช้ แม้อีกฝ่ายจะมีเพียงสุราหนึ่งกา กับถั่วลิสงหนึ่งจานก็สามารถนั่งใคร่ครวญได้จนถึงรุ่งสาง

นี่เป็นโรงเตี๊ยมในหมู่บ้านเล็กๆ ของจงหยวน ตั้งอยู่บนถนนเส้นหลัก ผู้คนสัญจรไปมาขวักไขว่ ไม่รู้ชัดว่าท่านไหนเป็นพ่อค้าหรือยอดฝีมือ

---

* บ่อยหรือบริการในโรงเตี๊ยม

แห่งยุทธจักร ร้านค้าจึงตั้งโต๊ะแปดเขียนต้อนรับลูกค้าจากทั่วทุกสารทิศ ด้วยรอยยิ้ม ไม่กลัลลวงเกินผู้ใด ตอนคุณชายนกฮูกก้าวเข้ามาในโรงยามพลบค่ำ ก็มีได้นำราคาญเช่นนี้ ตรงกันข้าม เขาสง่างาม ลีลาการสนทนาพาทีสุภาพไพเราะ เมื่อเอ่ยปากให้ความรู้สึกปานอาบสายลมฤดูใบไม้ผลิ ยกมือแล้วโปรยเศษเงินเป็นรางวัล ใครเล่าจะคิดว่า หลังจากคนคนนี้จ่ายค่าห้องแล้ว กลับไม่ยอมเข้าพักแต่โดยดี จะนั่งในห้องโถงใหญ่ให้ได้ มีหน้าซ้ำเมื่อนั่งก็นานกว่าสองชั่วยาม* รวากับกำลังคอยใคร แต่รอจนทุกอย่างเงียบสงบ ก็ไม่เห็นมีใครที่โหมมาพบเจอเขา ใบหน้าเปี่ยมสุขจึงมลายหายไป ความโศกเศร้าเข้าแทนที่

เสี่ยวเอ๋อร์ยากถอนหายใจ แต่ก็กลัวคุณชายนกฮูกสังเกตเห็น ทำได้เพียงอดกลั้นให้มันย่อยสลายข้างใน คิดไม่ถึงว่ายังไม่ทันเสร็จสิ้น ก็เห็นคุณชายนกฮูกเงยหน้าขึ้นทันใด!

เสี่ยวเอ๋อร์ลุกขึ้นยืนทันทีด้วยความตื่นเต้น ขณะที่อยากถามอย่างเออออกเอาใจว่า “ลูกค้า ท่านจะพักผ่อนแล้วใช่หรือไม่” ประตูโรงเตี๊ยมกลับถูกตบเสียงดังสนั่น!

เสี่ยวเอ๋อร์ตกใจเสียงตบประตูจนแทบจะกลิ้งเข้าไปอยู่ใต้โต๊ะ ดึงสัปดาห์เวลาอาหารและเข้าพักนานแล้ว อีกอย่างตนเป็นผู้ปิดประตูด้วยตนเองเมื่อหนึ่งชั่วยามก่อน หากไม่ใช่เพราะคุณชายนกฮูกผู้อาศัยห้องโถงใหญ่ไม่ยอมเข้าห้อง เขาคงไปนอนหลับหูหลับตาหลังตั้งนานแล้ว ไม่ต้องมาตื่นตระหนกกับเสียงเคาะประตูกลางค่ำคืนของภูตผีจนเสียขวัญเช่นนี้

แม้จะหุดหู่แต่เดินทางในคืนฝนพรำนั้นยากเย็น ให้ความสะดวกแก่ผู้อื่นย่อมเป็นประโยชน์ต่อตนเอง อีกอย่างโรงเตี๊ยมยังมีห้องว่าง เมื่อคิดได้เช่นนี้เสี่ยวเอ๋อร์จึงสาวเท้าออกไปอย่างขับไ่ว ปลดกลอนประตูด้วยความคล่องแคล่ว “ลูกค้าจะรับอาหารหรือเข้าพัก...”

* การนับเวลาแบบจีนโบราณ โดย 1 ชั่วยามเท่ากับ 2 ชั่วโมง ในหนึ่งวันมีทั้งหมด 12 ชั่วยาม

“เข้าพัก” ผู้มาเยือนสวมอาภรณ์เรียบง่าย มิได้ใส่เสื้อกันฝน และไม่มีสัมภาระ เส้นผมเปียกชุ่มด้วยน้ำฝนแต่เจ้าตัวแลดูไม่ยี่หระใดๆ ทั้งสิ้น ใบหน้านิ่งเฉย ไม่มีท่าที่รีบเร่งเดินทางทั้งยังปราศจากความลำบากจากลมกระโชกฝนซัดสาด หากคนที่รู้มาเห็นเข้าคงคิดว่าข้างนอกมีแสงจันทร์ น่ารื่นรมย์ สายลมฤดูใบไม้ผลิล้อผิวหน้า

นี่เป็นลูกคำจรรคนึง

เสี่ยวเอ๋อร์สันนิษฐานในใจอย่างมั่นใจ อย่าคิดว่าเขาไม่เคยออกจากหมู่บ้านนี้ตั้งแต่เกิด แต่ผู้คนสรรพัตรูปแบบที่เคยพบพานมากกว่าอาหารที่เคยกินเสียอีก แม้สองมือของคนตรงหน้าจะว่างเปล่า ไม่มีอาวุธใด หน้าตาก็...ค่อนข้างหล่อเหลา แต่ไม่เคยได้ยินว่าคนรูปงามห้ามคฤกลียุทธภพ อีกอย่างแม้คนคนนี้จะซ่อนเร้นอำพรางสุดชีวิต แต่ความระแวดระวังและแววอำมหิตในดวงตากลบปิดไม่มี

ทว่าจะถูกคำจรรก็ดี สามัญชนก็ช่าง หาได้เกี่ยวข้องกับเขา “ได้...โรงเตี๊ยมยังเหลือห้องหลักสองห้องพอดี ข้าจะพาท่านขึ้นชั้นสอง...”

ลูกคำคืบสายฝนเอาใจไม่ยาก หลังเข้าห้องก็ไม่ดื่มไม่กิน ขอเพียงน้ำสะอาดหนึ่งกะละมังกับผ้าขนหนูหนึ่งผืนซ้ำยังได้ให้เสี่ยวเอ๋อร์ไปพักผ่อน เสี่ยวเอ๋อร์พักได้ทีไหนกัน ห้องโถงใหญ่ด้านล่างยังมีท่านหนึ่งนั่งอยู่...เอ๊ะ?

เสี่ยวเอ๋อร์ที่กำลังเดินลงบันไดชะงัก กะพริบตารัวๆ แล้วลืมขึ้นอีกครั้ง ในที่สุดก็มั่นใจว่าคุณชายนกฮูกไม่อยู่แล้ว ทั้งๆ ที่เมื่อครู่ตอนเขานำน้ำร้อนขึ้นชั้นบนยังนั่งอยู่ตรงนั้น ตอนนั้นก็กลับเหมือนหายวับไปในอากาศแน่นอน เสี่ยวเอ๋อร์ไม่มีทางคิดว่าเขาหายตัวไปเช่นนั้นจริง เพียงคิดว่าเขาวิ่งหรือล้าแล้วจึงผินทวนไม่ไหว ขึ้นห้องไปพักผ่อนในที่สุด

เสี่ยวเอ๋อร์วางกาน้ำร้อนลงโดยไม่ลังเลประหนึ่งได้รับการอภัยโทษ ปิดประตูลงกลอนอีกครั้งอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าฟาดยังไม่ทันได้อุดหู จากนั้นก็วิ่งหนีหายไปทันที

ห้องโถงใหญ่เงียบสงบลงในพริบตา เหลือเพียงรอยเท้าเปียกฝน

เป็นทางบนพื้น ตั้งแต่บันไดไปจนถึงห้องหมายเลขห้า

• • • • •

ห้องหมายเลขห้าอยู่สุดทางเดินชั้นสอง บัดนี้ประตูห้องปิดสนิท แสงเทียนดับแล้ว ไม่มีแม้แต่เสียง เห็นได้ชัดว่าคนข้างในนอนหลับพักผ่อนแล้ว ทว่ามันไม่เป็นอุปสรรคต่อการมาเยือนของใครบางคนแต่อย่างใด

ตอนนี้ขุนจิ้นหรานผู้ที่เหนื่อยและล้าจนทนไม่ไหว กลับยืนอยู่หน้าประตูด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจัดเสื้อผ้าหน้าผมอย่างพิถีพิถัน หากไม่รู้คงคิดว่าเป็นคุณชายที่กำลังจะก้าวเท้าเข้าสำนักศึกษา แต่ความยินดีที่สะกดกลั้นไม่ได้ในดวงตาทรยศเขา อาการตื่นเต็นทำให้ปลายนิ้วที่กำลังตรวจตราความเรียบร้อยของอาภรณ์สั้นระริก

สหายหมิงจวิน ขอภัย

ขุนจิ้นหรานขอโทษสหายที่ผิดนัดท่านนั้นในใจอย่างสุดซึ้ง ทั้งที่ตกลงกันว่าไม่พบไม่เลิกรา ตนกลับชิงออกมาก่อน แม้อีกฝ่ายจะสาयกว่าสองชั่วยาม และเป็นไปได้มากกว่าอาจล่าช้าไปเรื่อยๆ ตนก็ฝ่าฝืนคำสัญญาเสียแล้ว

แต่มีทางเลือกด้วยหรือ ไม่ว่าใครหากตกอยู่ในสถานการณ์แบบเดียวกับเขาคงทำเช่นนี้ไม่ต่างกัน เพราะคนคนนั้น...รูปร่างจนไม่อาจใช้สำนวนหล่อเหลาเช่นพานอัน* มานิยาม สรุปก็คือ ต่อให้บัดนี้หมิงจวินมาถึงแล้ว เพียงเห็นคนคนนั้นแวบเดียวก็ต้องเข้าใจความรู้สึกตกตะลึงถึงที่ 'อยากขุดมันเทศแต่กลับได้หัวไซเท้าหยกโดยไม่คาดฝัน' ของตน อีกทั้งจะ

---

* หนึ่งในสี่หนุ่มรูปงามของประวัติศาสตร์จีน ว่ากันว่าพานอันหล่อเหลาจนมีคำเปรียบเปรยว่า 'หล่อเหมือนพานอัน'

ใจกว้างเข้าอกเข้าใจ กระทั่งว่าอาจปลุกเร้าตนให้ทำเรื่องดังต่อไปนี้...

ก๊อก! ก๊อก!

เคาะประตูห้องสองที่ตามมารยาท ไม่นานก็มีเสียงคล้ายคนเคลื่อนไหวดังขึ้นในห้อง ซุนจิ้นหรานยืมอบอุ้น กางพัดแล้วโบกเบาๆ พร้อมกับพูดเสียงดังฟังชัดว่า “แม่นเป็นชั่วประเดี้ยวของคืนฤดูวสันต์ก็เลอะค่านูปผาส่งกลิ่นหอมขจรขจาย...”

เขาห้องกลอนยังไม่ทันจบบทประตูห้องก็เปิดออก ผู้เข้าพักยังคงสวมชุดนั้นแต่เส้นผมเช็ดจนแห้งและถูกหวีใหม่แล้ว ใบหน้าสะอาดสะอ้านแสงจันทร์ถูกเมฆดำทะมึนบดบังจนเลือนรางแทบจะไร้ร่องรอย แต่ซุนจิ้นหรานกลับรู้สึกว่าคุณคนนี้ประกายแสงด้วยตนเอง รูปร่างงดงาม มีเสน่ห์น่าหลงใหล...

“เจ้าหาผิดคนแล้ว”

ปัง!

แกร๊ก!

ปิดประตูอย่างรวดเร็ว ทั้งยังลงกลอนอีกด้วย

ซุนจิ้นหรานยกไหล่ เห็นได้ชัดว่าคุณเคยกับเหตุการณ์เช่นนี้ยิ่งนัก เขาทำได้เพียงเก็บพัดเดินกลับห้องหมายเลขสามของตน จุดเทียนแล้วเปิดหน้าต่างจากนั้นกระโดด คนกับแสงเทียนก็หายไปนอกหน้าต่างเสียแล้ว

• • • • •

เผยเขียวยี่คิดว่าราตรีนี้จะได้นอนหลับอย่างสนิทและปลอดภัย กระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้า ตอนนั้นผู้มาเยือนยังเดินไม่ถึงหน้าประตูห้องของตน แต่เผยเขียวยี่ตื่นตัวทั้งยังเตรียมพร้อมตอบโต้แล้ว ใครเล่าจะรู้ว่าผู้มาเยือนกลับโฉบตกรหน้าประตูอยู่นานสองนาน ไม่ง่ายเลยกว่าจะเคาะประตูในที่สุดและเริ่มท่องกลอน ทำให้ชายที่ลังเลระหว่างไม่สนใจไยดีกับลงมือ

บ๊องกันตัวอย่างเขา สุดท้ายตัดสินใจเปิดประตูแต่ไม่รับแขก

อันที่จริงแล้ว ตั้งแต่เสียวินาทีที่แยกรายเข้ามาในโรงเตี๊ยม เฝยเซียวยี้ก็สังเกตเห็นคนคนนี้แล้ว เพราะใบหน้าที่ฉายแววยินดีเป็นบ้ำเป็นหลังและความร่าร้อนนั้น ไม่อยากสนใจนั้นยากเย็นจริงๆ ดึกตื่นค่อนข้างไม่ยอมหลับยอมนอนในห้อง กลับเพลิดเพลินกับการดื่มเหล้าเพียงลำพัง ถือว่าผิดปกติแล้ว เวลานั้นเป็นคืนฝนพรำของเดือนสามที่แฝงความเย็นเยือก ยังจะโบกพัด...

ทวนเปิดเผยหลบหลังง่าย เกาทัณฑ์ลับยากระวัง สังหารศัตรูได้ แต่คนสติวิปลาสหาที่มีความจำเป็นต้องลงมือ

แน่นอนว่าหากคนบ้ำไม่มาทางประตูแต่เลือกมาทางหน้าต่างด้วยการล่าแคววิชาตัวเบาขั้นสุดยอด นั่นก็อีกเรื่อง

“สหายหาต้องเคยเมยเช่นนี้ ราวตรียาวนาน ใจพะวงนอนไม่หลับ คนรู้ใจร่วมสนทนาอย่างออกรส น่าจะสุขใจกว่าไม่ใช่หรือ?” ชุนจิ้นหรรษะมัดระวังบังแสงเทียนในมือวางลงบนโต๊ะของเฝยเซียวยี้อย่างมั่นคง สุดท้ายก็เงยหน้าขึ้นส่งยิ้มอบอุ่นให้อีกฝ่าย

เฝยเซียวยี้เข้าใจสีหน้าท่าทางนี้แล้ว ดังที่คิด ผู้มาเยือนไม่หวังดี

“คูสิ สนใจแต่กระโดดหลังคาบินกำแพง จนลืมแนะนำตัวเองเสีย อย่างนั้น ช้าน้อยชุนจิ้นหรรษะ อายุยี่สิบห้า ไร้คู่ครอง เชี่ยวชาญศิลปะทุกแขนง ตั้งแต่ จีน^{*} หมากล้อม หนังสือและวาดภาพ รู้วิชาตรีพันทั้งเล็กน้อย โปรดปรานการผูกมิตรทั่วทุกสารทิศ...”

เห็นอีกฝ่ายยังทำทีคล้ายจะไม่มีทีท่าไล่ตะเพิด ชุนจิ้นหรรษะ ก็ลอบยินดี ล้วงพัดออกมาอีกครั้งอย่างอดใจไม่อยู่ หมายให้ความสง่างามของตนเพิ่มพูน หารู้ไม่ว่าเพ็งคลีพัดได้เพียงครึ่งหนึ่งแล้วก็หวนมาไม่เอนเอียง

* ในที่นี้หมายถึง กูจิน เครื่องดนตรีชนิดหนึ่งของจีน

ตัวลดลงจนพืดพืดบอดี้ ด้านหน้าของพืดขาดเป็นสองท่อน จากนั้นปลาย
ไส้ก็เฉียดผ่านมือของซุนจิ้นหรานอย่างเฉียบขาด!

พืดฉีกขาดหล่นลงพื้นดังตุบ หลุดออกจากด้าม

ซุนจิ้นหรานกุมนิ้วมือแสบร้อน เสียใจอย่างยิ่ง “นี่เป็นพืดที่ข้าวาด
ได้ดีที่สุด!”

อาจเพราะเสียงคร่ำครวญนั้นชวนอาดูรสุดแสน เผยเชียวอี้เกือบ
จะหลงเชื่อเสียแล้ว

ทว่าแค่เกือบเท่านั้น

รีบเก็บไส้เก้าท่อนกลับมาอย่างรวดเร็ว พ้นฝ่ามือที่เห็นเส้นเลือด
ชัดเจน หากซุนจิ้นหรานกล้าขยับแม้แต่นิดเดียว ครั้นต่อไป คนที่หัวหลุด
ออกจากบ่าอาจเป็นตัวเอง

ซุนจิ้นหรานรู้สึกถึงอันตราย จึงทำได้เพียงร่ำรำพันโดยไร้น้ำตา
มิได้มีปฏิกิริยาทำทางอื่นๆ แต่อย่างใด

เผยเชียวอี้ก้มมองพื้นแวบหนึ่ง มั่นใจว่าเป็นเพียงพืดฉีกขาด
เหลือบตามองอีกฝ่ายอย่างเยือกเย็น “อาดูรลึบล่ะ?”

ซุนจิ้นหรานที่ถูกถามพลันประหลาดใจจนถึงกับลืมหอยให้ “อาดูร
ลึบอะไร?”

เผยเชียวอี้แสดงสีหน้า ‘ข้าเดาเจ้าออกแล้ว’ “เจ้าทำท่าจะโบกพืด
แท้จริงแล้วอยากล่าแดงอาดูรลึบกับข้าใช่ไหม?”

ซุนจิ้นหรานมองเผยเชียวอี้ มองพื้น จากนั้นมองนิ้วมือบวมเป่ง
รู้สึกว่าความยากลำบากตลอดยี่สิบห้าปีของตนรวมกันยังไม่น่าทุกข์ใจเท่า
ตอนนี้เลย

เผยเชียวอี้เห็นเขาไม่พูดไม่จา ตระหนักได้ทันทีว่าตนเดาถูก จึง
พูดต่อว่า “อยากประมือข้าอย่ามัวหลบ แต่ข้าคิดทบทวนแล้วว่าไม่มีศัตรู
ที่ไหน ฉะนั้นข้าต้องการรู้เจตนาของเจ้า”

ซุนจิ้นหรานอยากรำไให้

“ทั้งๆ ที่ข้าบอกแล้ว ข้าชื่อซุนจิ้นหราน อาศัยลิบห้า ไร่ครึ่งของ
เชี่ยวชาญศิลปะทุกแขนงตั้งแต่ ฉิน หมากล้อม หนังสือและวาดภาพ รู้วิชา
ตี่รันทันแทงเล็กน้อย...จริงอยู่ว่าตรงนี้ข้าไปปด...”

เพียะ!

แล้วหวดลงมามากครั้ง

แม้หนนี้จะไม่สัมผัสกายของซุนจิ้นหราน แต่ความไม่สบอารมณ์
ของผู้ถือแล่เคนซัด “ข้าถามจุดประสงค์หาใช่ความเป็นมา แม้ความเป็นมา
ของเจ้าจะไม่ชัดเจนก็ตามที”

“เจ้าและข้าพบกันโดยบังเอิญ หามีจุดประสงค์อื่นใดไม่!” ซุนจิ้น
หรานก็ชักจะมีน้ำใจแล้ว “ข้าเพียงแค่เห็นเจ้ารูป...อะแหม่ ดูเป็นมิตร จึงมา
พูดคุยสัพเพเหระ ตี๋มสุรา ชมสายฝน สนทนาธรรม แม้การคลุกคลียุทธภพ
การระวังผู้อื่นไม่ควรขาด แต่สหายระแวงมากเกินไปแล้วกระมัง?”

เผยเหยียนยี่หรีตาราวกับกำลังพิจารณาความจริงในประโยค “ยาม
ข้ามาถึงโรงเตี๊ยมเป็นเวลาดีกึ่งดึกแล้ว เจ้ากลับนั่งตี๋มสุราเพียงลำพัง มัน
ไม่แปลกหรือ?”

ซุนจิ้นหราน “ข้ากำลังรอใครบางคน!”

เผยเหยียนยี่ “เฝ้าตอนนี้ไม่รอแล้ว กลับมาหาข้าแทน?”

ซุนจิ้นหราน “...ในเมื่อเจ้าบีบบังคับข้าทุกทาง ข้าก็ทำได้เพียงพูด
ความจริง”

เผยเหยียนยี่ “ข้าจะตั้งใจฟังอย่างดี”

ซุนจิ้นหรานสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วพรวดออกมาช้าๆ เสียงหัวร่อ
ต่อกระซิกของชายหญิงอยู่ไม่ไกลดังแว่วมาแผ่วเบา “ไม่รู้ว่าคู่รักที่ไหนกำลัง
เสเพลवास คล้ายว่าจะวางเชิงเทียนใกล้มากไปทำหน้าเขาร้อนผ่าว “มนุษย์
เราเกิดมาต้องมีเรื่องที่ชอบ บ้างชอบสีตาราห้าคัมภีร์ บ้างชอบธรรมชาติ
และสัตว์ บ้างชอบเล่นลำบัดสำนวน บ้างชอบป็นผาหน้าไม้...”

เผยเหยียนยี่ “หากมันเป็นเรื่องราวอันยอดเยี่ยม ข้าเลือกหุดแล่ที่สาม”

“อย่า! อย่า! อย่า! เล่าทันทีเลย!”

นี่ไม่ใช่เพียงหนุ่มรูปงามที่มีความระว่างตัวสูงเท่านั้น แต่ยังเป็นชายรูปงามที่ได้รับความอดทนอย่างยิ่ง

“ข้าน้อยไม่กล้า รสนิยมที่กล่าวมาข้างต้นล้วนไม่ขึ้นชอบโปรดปรานการสนทนาสรวลเสพลางดื่มสุรากับชายรูปงามแห่งยุทธภพประจวบกับวิชาตัวเบาอยู่บ้าง ชำนาญการท่องราตรี ฉะนั้น...”

“ฉะนั้นวันนี้เจ้าเพียงเห็นข้าโดยบังเอิญ และคิดว่าข้าเป็นชายรูปงามในยุทธภพพอดี จึงฝ่าฝืนมุดหน้าต่างกลางคอกกลางคิน เตรียมจะสนทนาธรรมกับข้า” เผยเสียยี่พุดเสริมจนจบ

“เป็นเช่นนั้นแล” ชุนจินหรรณพรู้ลมหายใจ นี้กว่าตนโน้มน้าวสำเร็จแล้ว...

เพียะ!

แสร้งที่สาม!

หนนี้หวดลงบนหน้าอกของชุนจินหรรณพอย่างจัง สาบเสื้อฉีกขาดรอยแสร้งปรากฏขึ้นทันทีทันใด

“ข้าพุดความจริงทั้งนั้น!”

แสร้งที่สี่!

“ไม่มีใครคิดร้ายต่อเจ้า!”

แสร้งที่ห้า!

สุดจะทนแล้ว!

ชุนจินหรรณพใช้กำลังภายใน ทำลายเนื้อพื้นหลบแสร้งที่หกของเผยเสียยี่ได้อย่างปราดเปรียวจากนั้นก็ดีดลงไปที่หน้าต่าง โน้มน้าวไม่สำเร็จ ข้าไม่หนีได้หรือ!

ฉะนั้น สวรรค์มีความยุติธรรม เมื่อประทານรูปลักษณ์หล่อเหลาแก่เจ้า ก็ไม่ให้สมองกับเจ้าอีก แต่เพื่อไม่ให้ขาดตกบกพร่อง บางครั้งจึงมอบหัวใจที่หลงผิดคิดระแวงเพิ่มให้อีกดวง

ซุนจิ้นหฺรานเหยียบขอบหน้าต่างอย่างไร้สัมเสียด แม้ปลายเส้นของ
สหายรูปงามจะไล่ตามไม่เลิกรา แต่หากเป็นวิชาตัวเบาเขาก็มั่นใจไม่ใช่
น้อย...

พี่!

ของบางอย่างร่วงลงมาต่อหน้าต่อตา

เพียะ!

แล้วหวดลงบนแผ่นหลังซุนจิ้นหฺรานอย่างหนักหน่วง แต่เขาหยุด
ชะงักอยู่ตรงนั้น เหมือนถูกจี้สักดจุดจึงไม่เจ็บปวด

เผยเขี้ยวก็รู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล เก็บส้นเท้าท่อน ละล้า
ละลังว่าจะเข้าไปตรวจสอบดีหรือไม่

ชั่วครู่ต่อมา จู่ๆ ซุนจิ้นหฺรานก็โผล่ออกนอกหน้าต่าง เผยเขี้ยวติดตาม
ไปโดยไม่รู้ตัว เห็นอีกฝ่ายหนีไปได้ไม่ไกลก็ตกลงกลางลานใต้หน้าต่าง
เพราะตามมา เผยเขี้ยวจึงกระจางว่าเหตุใดซุนจิ้นหฺรานจึงมีท่าทีผิดปกติ
เช่นนี้

สตรีที่ตกลงมากะทันหัน อารมณ์หลุดลุ่ย ชุ่มโชกด้วยเลือด
สายฝนยังคงโปรยปราย ดูเหมือนจะหนักกว่าก่อนหน้า
แต่ซุนจิ้นหฺรานหามีกะจิตกะใจสนใจสิ่งเหล่านี้ เขาคู้มร่างกายขึ้นขึ้นมา
อย่างระมัดระวัง ตั้งใจว่าจะกลับโรงเตี๊ยมแล้วค่อยคิดหาวิธี พลันหยุดนิ่ง
ไม่ไหวติงในเวลาต่อมา

เสียงฝนดังสนั่น แต่ในโสตประสาทของผู้ฝึกยุทธ์แม้จะดังมาก
เพียงใด ก็ไม่อาจกลบเสียงลมหายใจของคนได้

สตรีผู้นี้สิ้นลมแล้ว

ถึงแม้ว่าฝนจะชะล้างสีแดงบนอารมณ์ของนางจนจาง แต่รอย
มีดบาดยาวและลึกลงบนต้นคอ ยังคงมีเลือดไหลออกมาไม่ขาดสาย

ตอนที่สอง

“ฆ่าคน! ช่วยด้วย! ฆ่าคน! อ้าก!”

เสียงเอ็ดตะโรของเสี่ยวเอ๋อร์ดังขึ้นกลางค้ำคื่นสายฝนต้นวสันต์

ฤดู

ซุนจิ้นหรงานกับเผยเซียวอี้มองหน้ากันเล็กน้อย คนหน้าตัวขาวาบ
คนหลังขมวดคิ้วมุ่น

นี่หาใช่สถานที่เปล่าเปลี่ยวซึ่งซุนนางเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ตรง
กันข้าม ไฟรพ่ายอยู่เย็นเป็นสุข การค้าเจริญเฟื่องฟู สงบสันติเสมอมานี้ เป็น
เมืองต้นแบบอย่างแท้จริง แม้เป็นบุคคลสำคัญในยุคทงจี้ก็ไม่น่าจะ
หาเรื่องใส่ตัวในที่แบบนี้ เพราะจุดจบอาจเป็นเช่นซุนเผยทั้งสองในตอนนี
พยานไม่ได้ตกใจเข้าทรุดลงวิงวอนกับพื้น กลับมีคนร้องป่าวประกาศ

หน้าต่างโรงเตี๊ยมบานแล้วบานเล่ามีแสงเทียนสว่างวูบไหว ซุน
จิ้นหรงารู้ว่าไม่เหมาะจะอยู่ที่นี้ต่อไป ลังเลอยู่ชั่วครู่สุดท้ายก็อุ้มศพไปวาง
อย่างนุ่มนวลตรงทางเดินใต้ชายคาโรงเตี๊ยมซ้ำยังปิดسابเสื้อที่เปิดอ้าของ
อีกฝ่าย เมื่อเรียบร้อยก็พูดเสียงเบาว่า “สาวน้อย ต้องขออภัย”

แม้นางผู้นั้นจะล่วงลับไปแล้ว แต่ทนเห็นนางตากลมตากฝนไม่
ได้ นี่เป็นจิตใจเวทนาของซุนจิ้นหรงาน

แม้อยากหาตัวฆาตกร แต่จนปัญญาเพราะเอาตัวไม่รอด เมื่อใช้
ดุลพินิจพิจารณาสรุปได้ว่านี่เป็นการดีที่สุด นี่คือการหนทางแห่งการอยู่รอด

ของขุนจินหฺราน

เผยเขียวมืองดูอยู่ตลอด คล้ายว่าไม่อาจเข้าใจการยุ่งไม่เข้าเรื่อง
ของอีกฝ่าย และไม่รู้ถึงถึงความร้อนร้นกระวนกระวายของคนตรงหน้า

ขุนจินหฺรานที่จัดการวางศพเรียบร้อยแล้วพบว่าสหายรูปงามยัง
ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น ยากจะแย่งแฉ่ของเขามาแล้วหวดเต็มแรงสั๊กที่สองทีให้
รู้แล้วรู้รอด “มัวเหม่ออะไรอยู่ รีบหนีสิ!”

ราวกับตอบรับขุนจินหฺราน พุดไม่ทันขาดคำดี ขวานด้ามยาวก็
จู่โจมจากด้านหลัง!

ขุนจินหฺรานได้ยินเสียงคมขวานปะทะลมจึงหลบหลีกตาม
สัญชาตญาณ สุดท้ายก็รอดมาได้อย่างหวุดหวิด แต่เสื้อบริเวณหัวไหล่ก็ยัง
ถูกขวานคมกริบกรีดจนขาดเป็นทาง!

“ช่างเป็นคนร้ายที่ใจกล้านัก! ทุกคนมองเห็นชัดเจนแจ่มแจ้ง บ้าน
เมืองมีชื่อมีแปะ บังอาจฆ่าสัตว์ตัดชีวิตต่อหน้าธารกำนัล ยังไม่รีบแก้ตัวรับ
ผิดอีก!” ผู้มาเยือนเป็นชายร่างใหญ่ สูงกว่าขุนจินหฺรานสองช่วงหัว สวมชุด
จอมยุทธ์ แวตาเป็นประกาย แต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจคือหนวดเครานุ่ม
สลวยโปกพลิว ตั้งพระยาหนวดงามที่หลุดออกมาจากบทละคร!

หนวดเคราเงางามได้ทว่าพุดจาส่งเดชไม่ได้ ชัดเจนแจ่มแจ้งที่ไหน
กัน? ท่ามกลางสายตาประชาชื่อนั้นหรือ! ไม่สิ สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าคือ...

“จอมยุทธ์ท่านนี้ เจ้าฟังข้า ข้าไม่ได้เป็นคนฆ่า ข้าถูกใส่ร้าย เจ้า
หยุดฟังได้แล้ว อ้าก!” แม้วิชาตัวเบาของขุนจินหฺรานจะดีวรุทธ์กลับพอใช้
ยามเผชิญหน้ากับอาวุธมีคมธรรมดาที่ใช้กำลังมากแล้ว ยังไม่ต้องพูดถึง
ขวานด้ามยาวที่น่ากลัวแบบนี้ ทางด้านกำลังก็แพ้อย่างยับเยินแล้ว

“เจ้ายอมศิโรราบโดยละม่อม ข้ายอมไม่บีบคั้น” ผู้ถือขวานไม่ยอม
แรงแม้แต่นิด ข้ายังมีแนวโน้มว่าจะลงมือดุเดือดขึ้นเรื่อยๆ

“ข้าไม่ได้สังหาร ไยข้าต้องยอมจำนนด้วยเล่า!”

“ทั้งที่เจ้าเห็นหญิงงามเลยบังเกิดความใคร่ จึงลอบวางแผนชั่ว

กระทำอย่างปาเถื่อนแล้วสังหาร! พยานบุคคล หลักฐานครบถ้วน เจ้ายังกล้าเล่นลิ้น?"

"..." ซุนจิ้นหวนไม่อยากเปลี่ยนน้ำลายกับรายละเอียดที่ประหนึ่งตนเป็นผู้สังหารเหยื่อด้วยตนเอง เพียงใครถามสักคำว่า "พยานบุคคลอยู่ที่ใด!"

"เสี่ยวเอ๋อร์เห็นประจักษ์แก่ตาว่าเจ้าลงมือสังหาร!"

"นางสิ้นลมอยู่ก่อนแล้ว ข้าอุ้มศพที่หลัง เขาไม่เห็นเหตุการณ์แม้แต่นิด!"

"มีอะไรไปคุยกันที่ศาลาว่าการ จริงเท็จประการใดมีกฎตัดสิน!"

"หลักฐานเล่า! พยานบุคคลซ้ำอธิบายไม่ได้ แต่เจ้าเอาหลักฐานมาจากไหน!"

"หลักฐานอยู่บนตัวเจ้า!"

"หา?"

"หากเจ้าไม่คิดทำบัดสี โยเสื้อผ้าจึงขาดกระจาย!"

"เจ้าเป็นคนใช้ขวานฟันเข้าไปหยกๆ!"

"ข้าหมายถึงหน้าอก!"

"นั่นเพราะเขาเพิ่งใช้แสหัวดัดเข้าไปเมื่อครู่!"

ทำไมไม่มีเทพธิดามาเข้าฝันบอกกล่าวว่าเขาคว้านเนื้อห้ามท้องราตรีเป็นอันขาดเล่า?

เง็กเซียนฮ่องเต้ ประมาจารย์ลัทธิเต๋า ราชนิมารดร เทพแห่งดาวศุกร์ เทพเจ้าองค์ใดก็ได้ หากไม่มาบอกกล่าวในฝัน ช่วยบันดาลลงบอกเหตุก็ยังดี เขาจะยอมอยู่บ้านกินข้าวแต่โดยดี ไม่ใช่วิ่งร่อนไปไกลโพ้นเพื่อตีมสุรากับหางหมิงจวิน...ดีเหลือเกิน เจอตัวการสำคัญแล้ว หางหมิงจวินผู้ขาดคุณธรรมผิดนัดโดยไม่ทราบสาเหตุ กระชกแทงพันครั้งก็ไม่ตายคนนั้น!

แม้ลูกคำครายาวไม่ยั้งขวานแต่ก็ได้ยินวาจาแล้ว "หากเจ้าไม่ได้คิดชั่วเยี่ยงที่พูด โยถูกหวดจนหนังเปิดเนื้อปริ!"

“ข้ามีแผน...คิดคดเล็กน้อย แต่ไม่ใช่กับนางผู้นั้น...” ชุนจิ้นหรวน แก้วตัวไม่พินข้อกล่าวหาจริงจัง จู่ๆ ก็เหลือบไปเห็นสหายรูปงามที่ดูไฟชายผั่ง อยู่ไม่ไกลจึงเร่งขอความช่วยเหลือ “คนที่ยืนนิ่งอยู่ทางนั้น ในเมื่อไม่หนีก ก็ช่วยข้าพุดที!”

ก่อนหน้านี้ความสนใจของลูกค้าเครายาวอยู่ที่ได้ขายคาทั้งหมด ไม่ทันสังเกตว่ายังมีอีกคนยืนอยู่กลางลาน ขวานด้ามยาวหยุดชะงักเพราะ เสียงแหกปากของชุนจิ้นหรวน ชุนจิ้นหรวนถือว่าได้โอกาสชักมีดสั้นออกจากแขนเสื้อ ก็ม้วนลงแล้วมุดลงใต้ด้ามขวาน คมมีดสั้นส่องประกายเย็น เยือกจ๋อคอยหอยของลูกค้าเครายาวในช่วงพริบตา

“ข้าไม่ได้สั่งหา นางผู้นั้นและไม่อยากเอาชีวิตเจ้า แต่ข้ารู้ ไม่ว่า ข้าพุดอย่างไรเจ้าก็ไม่มีทางเชื่อ เพราะเจ้าเห็นข้าเล็ดลอดแอบคุ้มศพกับตา ตนเอง แต่ข้าหวังว่าเจ้าจะยอมรับฟังคำพุดของสหายท่านนั้น บางทีอาจ ทำให้เจ้าเข้าใจคำข้ามากขึ้น” เสียงของชุนจิ้นหรวนแหบพร่าเพราะความ ตึงเครียดและอ่อนล้า มือที่ถือมีดสั้นสั่นระริกแต่สีหน้าเยือกเย็นและแน่วแน่ ทำให้คนฟังรู้สึกคล้อยตามโดยไม่รู้ตัว

เมื่อถูกควบคุมลูกค้าเครายาวก็กระแอมไอบอย่างอึดอัดใจ มอง เผยเขี้ยว ยี พุดเสียงกระด้างว่า “ดูซิเจ้าจะว่าอย่างไร”

ชุนจิ้นหรวนโง่อกโง่ใจ ในเมื่ออีกฝ่ายรอมชอมเท่ากับมีพื้นที่ ให้หารือ เขามองสหายรูปงามด้วยความหวังอันเต็มเปี่ยม

บัดนี้บุรุษที่ช่างอารี เมื่อให้พุดก็เอ่ยปากว่า...

“เรื่องแบบนี้อธิบายยาก มนุษย์ชั่วช้าตามกมลสันดาน เขาคิดเช่น นี้หาใช่เรื่องแปลก”

เจ้ากับทางหมิงจวินไปสานรองเท้าให้ยมบาลในนรกพร้อมกันเสีย เถิด!

“เฮ้อ เจ้ามีอะไรจะพุดอีก” ลูกค้าเครายาวทอดถอนใจด้วยความ

* นิ่งดูดาบ ไม่ยอมยื่นมือเข้าช่วย

สิ้นหวัง “ไม่ใช่เจ้าสังหารข้า ก็ข้านี้แหละจะจับเจ้าไปรับโทษ ต่อให้เจ้าหนีจนถึงสุดหล้าฟ้าเขียวก็ตาม”

ขุนจันทราโดนเล่นยุทธภพ โดยมีเรื่องรักใคร่เป็นส่วนใหญ่ น้อยนักที่จะสู้รบตบมือ อย่างว่าแต่เช่นฆ่าเลย กระทั่งมีดสั้นป้องกันตัวในแขนเสื้อจะไม่ชักออกมาเด็ดขาดหากไม่เข้าตาจน ดังนั้นเขาไม่มีทางปลิดชีพสหายเคราะห์ตรงหน้าคนนี้เป็นแน่ ยิ่งไม่ยอมถูกจับโดยละม่อม สิ่งทำได้เพียงอย่างเดียวในตอนนี้เป็นหนีเตลิดเปิดเปิง แต่การหลบหนีเช่นนี้ เขากลับเจ็บใจนัก...

เผยเขียวเฝ้ามองออกว่าขุนจันทราคิดหนี เขาเคยเห็นวิชาตัวเบาของอีกฝ่าย จากสถานการณ์ตอนนี้จะหนีไม่ใช่เรื่องยาก แต่ใจจึงไม่รวบรวมกำลังปรับลมหายใจเหาะเหินหนีไป กลับมองตนด้วยสายตาลึกซึ้ง? ไม่ใช่แค่มอง ยังทำปากขมขมกับราวกับอยากพูดอะไรบางอย่าง...

คำคืนแห่งฤดูใบไม้ผลิ สายลมเย็นเยียบ ฝนพรำเปลี่ยนเป็นเทกระหน่ำ

ท่ามกลางความขัดเคืองเพราะเส้นผมอาภรณ์เปียกชุ่มอีกครั้ง เผยเขียวได้ยินเสียงไซเคะตาฟังทลาย...

“จะหนีก็หนีไปด้วยกัน ข้าทิ้งเจ้าไว้คนเดียวไม่ได้ พี่ใหญ่!”

• • • • •

การไล่ล่าดำเนินมากกว่าสามทิวาสามราตรีแล้ว

ขุนจันทราเคยถูกสุนัขไล่ล่าเด็ก ถูกหมาป่าไล่บี้นอนห่มเมื่อเจริญวัยก็ถูกเหล่าจอมยุทธ์ที่ไม่โปรดการพูดคุยกะเฝ้าพะนอนไล่ต้อนหนีหิวซุกหิวชุนอยู่บ่อยครั้ง ทว่าครั้งไหนก็ไม่ทรมานปางตายเช่นครั้งนี้ สภาพของพี่ใหญ่ดีกว่าเขาล็กน้อย แต่ก็เกือบจะเอาชีวิตไปทิ้ง ตอนนั้นแม้แต่หวิดแล้วยังไม่ทรงพลังเยี่ยงก่อนหน้า คล้ายแมวป่วยหายใจรวน มีเพียง

สหายเคราะห์ยากับขวานใหญ่ที่ฟาดฟัน วิชาตัวเบาก็ไม่ธรรมดา กำลังภายในหลังไหลไม่ขาดสาย กำลังภายนอกไม่รู้จักจบจักสิ้น ประดุจยมทูตคร่ำครีวตอย่างแท้จริง!

ซุนจิ้นหรานไม่เคยคิดเลยว่าตนจะประสบกับวิกฤติเช่นนี้ คับแค้นเต็มทรวงจริงๆ เขาที่หวาดกลัวความเจ็บปวดมาตลอดกลับกลั้นน้ำตากัดนิ้ว เขียนกลอนโศกด้วยเลือดลงบนสาบเลือดที่ฉีกขาด

ไม่หวั่นขวานยาวมาตามล่า
กลัวเพียงวิชาที่แก่กล้า
ดาวเคลื่อนดาราคล้อยไม่หยุดยั้ง
กาลเวลาสับเปลี่ยนทำพลาตพลั่ง
ปรารถนาเพียงพี่น้องห้วงพะวง
วันหน้าเช่นไฉนน้ำตานอง
จันทร์แรม ภูเขาแห้งแล้ง วัตรร้าง

ซุนจิ้นหรานหมดสิ้นกำลังนอนแผ่หลังกับพื้นแน่นิ่งไม่ไหวติง เผยเขียวซีซยับได้แต่รู้ว่าไม่มีประโยชน์อันใดนัก ฝืนทำเยี่ยงลูกค้าเคราะห์ยากเพียงชั่วประเดี๋ยวคงมาถึง แม้เขายังหนีได้ก็หนีได้ไม่ไกล

“นี่มันหายนะไรไฉ่กลาง!” ซุนจิ้นหรานคร่ำครวญต่อฟ้า

กระเบื้องหลังคาวัดร้างลายพร้อยสีกรรอน แสงดาวพราวระยับ สาดส่องเข้ามาเติมความละมุนให้วัดร้างที่บิ่บิ่เต็มไปด้วยฝุ่น

“น่าเสียดาย” จู่ๆ สหายรูปงามก็ถอนใจแผ่วเบา

ซุนจิ้นหรานรู้สึกกระหม่อมใจขึ้นมาทันใด “นั่นสิ ยังไม่ได้ดื่มสุรา สนทนาพาทีกับเจ้าเลย น่าเสียดาย ช่างน่าเสียดาย”

ใบหน้าของเขาเรียบนิ่ง แต่ซุนจิ้นหรานเห็นฝ่ามือที่มีแผลเก่าท่อนพันอยู่กำแน่นขึ้นอย่างชัดเจน ทว่าสุดท้ายซุนจิ้นหรานก็ไม่ได้ถลาออกไป

ไกลพร้อมกับอารมณ์หลุดลุ่ย เพราะบุรุษไม่สะบัดเสื้อออกมา คาดว่ากำลังคงไม่พอโดยสิ้นเชิง

“เสียดาที่ครั้งนี้ไม่น่าผกคลายกังวลมาด้วย” ยากนักที่บุรุษจะอธิบายเพิ่มเติม คิดว่าคงนึกเสียใจไม่น้อยเลย “มิเช่นนั้นคงไม่จนตรอกปานนี้”

“ผกคลายกังวล?” ชุนจิ้นหรรณคลุกคดียุทธภพหลายปีแต่ไม่เคยได้ยินสิ่งนี้ “ยาวิเศษพื้นฟูกำลังภายในหรือ?”

เผยเขียววัย “ยาตำรับลับที่สังหารคนอย่างเลือดเย็น”

ชุนจิ้นหรรณ “...”

จากการประเมื่อนับครั้งไม่ถ้วนในสามวันนี้ ชุนจิ้นหรรณมองออกแล้วว่าสหายรูปงามอยากลงมือปลิดชีพจริง แต่จนปัญญาเพราะสหายครายาวก็ไม่อ่อนแอ บวกกับถูกมิดสันในแขนเสื้อของตนฉวยโอกาสตอนประมือที่โรงเตี๊ยมเพราะประมาท เขาในตอนหลังจึงฮึกเหิมเป็นล้นพ้นไม่พบช่องโหว่อีกเลย

“แต่สิ่งที่น่าเสียดาที่สุดคือ” เผยเขียววัยก้มหน้ามองบางคนทีนอนแอ้งแม้งหมดแรง “ทั้งที่เจ้ามีโอกาสฆ่าเขาที่โรงเตี๊ยม ไยไม่ลงมือ?”

ชุนจิ้นหรรณที่นอนนิ่งเงยหน้ามองบุรุษที่ยืนอยู่ พบว่าใบหน้าของอีกฝ่ายไร้แววขัดเคืองและไม่มีความโกรธแค้น เพียงแค่จ้องสนทนเท่านั้น แต่ด้วยสาเหตุนี้ทำให้เขารู้สึกเย็นวาบทั้งตัว ชีวิตคนสำหรับอีกฝ่ายเหมือนเป็นสิ่งของที่พร้อมทั้งขวางไม่ควรค่าให้เอ่ยถึงแม้แต่นิด “สหายครายาวเชื่อมั่นว่าเราสองคนเกี่ยวข้องกับการฆาตกรรม นี่เป็นการป้ายสีไม่ผิด แต่โดยสรุปแล้วเพียงอยากจับผู้ต้องหาเพื่อปิดคดี ตั้งแต่ต้นจนจบไม่ได้คิดปองร้ายเอาชีวิตเราทั้งคู่ อย่างน้อยแม้ถูกจับกุม เราสองยังมีโอกาสชี้แจงข้อเท็จจริงหาต้องถึงขั้นฆ่าแกง”

เผยเขียววัยยกยิ้มส่ายตาเยาะเย้ย “หากข้าดูไม่ผิด ขวานแรกที่เขาทักทายเจ้า พรากเอาชีวิตเจ้าไปเสียแล้ว”

ซุนจิ้นหฺราน “นั่นเพราะตอนนั้นข้ามันอยู่ข้างศพ ข้าหันหลังให้เขา เขาจึงไม่เห็นข้ากำลังทำอะไรกับศพ คิดว่าข้ายังไม่หยุดประทุษร้าย!”

เผยเซียวอี้ “คนก็ตายไปแล้ว เจ้ายังก่อเหตุอะไรได้อีก?”

ซุนจิ้นหฺราน “เขาไม่รู้เสียหน่อย ได้ยินแค่เสียงเออร์ตะโกนว่าฆ่าคน จะแน่ใจได้อย่างไรว่าสตรีนางนั้นเป็นหรือตาย”

“เจ้ายื่นกรานจะแก้ต่างแทนเขาแทบเป็นแทบตาย เช่นนั้นข้าก็ไม่มีอะไรจะพูดแล้ว” เผยเซียวอี้ยกไหล่ สิ้นสุดการถกเถียง

ซุนจิ้นหฺรานรู้สึกว่ามันไม่เข้าใจคนคนนี้ ทั้งที่ถูกดึงเข้ามาเกี่ยวในคดีฆาตกรรมโดยไม่มีสาเหตุ กลับไม่โทษปีโทษกลองแม้แต่นิด ทั้งที่ถูกสหายหมวดเคราไล่ล่าจนจิตสังหารบังเกิด กลับไม่รู้สึกลึกถึงความเดือดแค้นชิงชังในวาจา ทั้งที่พลอยติดร่างแหเพราะถูกตนเรียกว่า ‘พี่ใหญ่’ กลับไม่เห็นเขาประณามสักคำ หากคนคนนี้เป็นคนดี โอบอ้อมอารีก็แล้วไป แต่ทุกแล้ที่หวดลงบนตัวเขากลับหนักหน่วงแม่นยำ!

“นี่” ซุนจิ้นหฺรานเรียกเขา แม้จะกระอักกระอ่วนแต่จำต้องพูดให้กระจ่างแจ้ว “ข้าไม่มีเจตนาอยากทำร้ายเจ้า ใครใช้ให้เจ้าไม่ช่วยข้าพูดเล่า ข้าโมโหชั่ววูบ...ฉะนั้นหากตอนนี้เจ้าโกรธข้า ข้าก็เข้าใจและยอมให้เจ้าลงโทษแต่โดยดี!”

เผยเซียวอี้ก้มหน้ามองเขาด้วยสายตาจริงจังเช่นนี้เป็นครั้งแรก “ไม่มีใครอยากลงโทษเจ้า”

“...” เพิ่งมาถูกคิดได้ตอนที่อ่อนระโหยโรยแรงจนกระดิกนิ้วไม่ได้ มันไม่สายเกินไปหน่อยหรือ! หากไม่ใช่เพราะลูกไม่ขึ้น ซุนจิ้นหฺรานอยากจะเตะเขาสักทีสองทีจริงๆ “คนงาม บัดนี้เวลานี้ เราลืมนึกเรื่องรักๆ ใครๆ ไปก่อน ถกเรื่องถูกทำนองคลองธรรม ข้ามีเพียงคำถามเดียว โยะเจ้าไม่โกรธข้า?”

เผยเซียวอี้ไม่เข้าใจ “ทำไมข้าต้องโกรธด้วยเล่า?”

ซุนจิ้นหฺรานร้อนใจจะแย่แล้ว “หากไม่ใช่เพราะข้า ตอนนี้เจ้าคง

นอนหลับสบายอยู่บนเตียงของเจ้า ไม่ต้องตกเป็นฆาตกรถูกขวานไล่ล่าจนต้องหลบๆ ซ่อนๆ!”

เผยเขียวยิ้ม แม้จะเลื่อนรางนัย แต่ขุนจันทรา กลับลุ่มหลง

จากนั้นเผยเขียวก็เอ่ยปากอย่างหยอกเย้าระคนเหน็บแนม “ก่อนหน้านี้เจ้าบอกว่าข้าระแวงมากไป ผลปรากฏว่าเป็นเพราะเจ้าตั้งข้าที่ปลีกตัวไปได้ในตอนแรกเข้ามาเอี่ยว ทว่าไม่เป็นไร ทำไมข้าจึงถูกตามล่า แต่เจ้ากลับเอาตัวรอดเพียงผู้เดียว? ไม่ว่าใครก็ต้องคิดเช่นนั้น ปกติกัน”

เป็นเช่นนั้นเอง

ขุนจันทรา เข้าใจคนคนนี้ขึ้นบ้างแล้ว เพราะได้ฟ้าไร้คนดี เจ้าไม่ใช่คนดี ข้าไม่ใช่คนดี เขาก็ไม่ใช่คนดี เจ้าทำชั่ว ข้าทำชั่ว เขาก็ทำชั่ว ดังนั้นทุกคนล้วนเป็นเช่นเดียวกัน ไม่มีอะไรต้องกล่าวโทษ อืม ปกติ ปกติ ปกติสุดแสน...บ้าอะไรนี้!

คนคนนี้ถูกใส่ร้ายตั้งแต่เด็กจนโตหรือ!

แต่เด็กที่ถูกใส่ร้ายบ้านใดจะเติบโตมาเป็นเช่นนี้ รูปโฉมงามลุ่มเมืองถือว่าฟ้าประทานแล้ว ความองอาจห้าวหาญนั้นยากยิ่งกว่า โดยเฉพาะรอยยิ้มเมื่อครู่ ทำให้จิตใจว่านไม่เป็นตัวเอง อยากลุกขึ้นนั่งทันทีที่รู้แล้วรู้รอด จุดเทียนสีแดง รินสุราขึ้นดี กุมมือสวด สมนามธรรม!

มีความระว่างตัวสูงก็ปล่อยให้มันสูงไปเถิดตอนนี้ขุนจันทราเพียงใคร่อยากรู้อย่างแรงกล้าว่า...

“สหายรูปงาม ท่านชื่ออะไร?”

ตอนที่สาม

ความอดทนสุดท้ายของเผยเขียวยี่ถูกสายตาที่สาบประกาย
เร่าร้อนขอบกลของซุนจิ้นหวนทำลายสิ้น ใ้ว่าเขาไม่เคยพบเจอแวตตา
เช่นนี้มาก่อน แต่ล้วนมาจากสตรี และถึงอย่างไรเหล่าสตรีก็มีความสำรวม
อยู่บ้างหาได้เป็นดังหมื่นอาซาฟงโจนทะยาน...เอียงคนตรงหน้า ขาดเพียง
ดวงจิตออกจากร่างโถมใส่เขาเท่านั้น แม้เทียบกับภัยอันตรายทั้งปวงใน
หล้า ใจคนมากด้วยเล่ห์กล ความมุ่งหมายที่แฝงการคุกคามนี้ ไม่อาจสู้
สายลมเย็นเยียบในหมื่นตฤคือนหนาวเหน็บ แต่เมื่อต้องลมหนาวที่พัดโชย
นานเข้าก็เจ็บไข้ได้เช่นกัน โดยเฉพาะผู้เผชิญสายลม กำลังภายในมีจำกัด
แรงลมกลับไม่ถดถอย

ทว่าโชคที่สิ้นสุดเพียงเท่านี้

ซุนจิ้นหวนรอรออยู่นานโข ไม่ทราบชื่อแซ่ของชายรูปงาม กลับได้
ความหวังโยของอีกฝ่ายแทน “เจ้ายังวังไหวไหม?”

แม้दनในขณะนั้นจะนอนไร่เียวแรงดั่งดินเหลว ผู้เ็นยืนตระหง่าน
ปานต้นสน ตนหายใจรวยรินหน้าตาหม่นหมอง ผู้เ็นผมเผ้าเรียบกริบ
นัยน์ตาสุกใส การร่วมทุกข์ร่วมสุขสามทิวาสมารตรี้ไม่สูญเปล่า ความบาก
บั่นของตนได้รับการยอมรับแล้ว! เมื่อคิดถึงตรงนี้ ซุนจิ้นหวนรู้สึกกระบอก
ตาร้อนผ่าว แม้แต่เสียงพูดก็สิ้นเครือ “ต่อให้ราชาสวรรค์มาข้าก็กระดิกตัว
ไม่ไหวแล้ว แต่ได้เ็นเจ้าเอ่ยถามเช่นนี้ก่อนถูกจับ ข้าไม่ต้องการอะไรแล้ว!”

เผยเขียวียพยักหน้าอย่างพึงพอใจ “เช่นนั้นก็ดี”

ซุนจิ้นหรานไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายต้องการจะสื่ออะไร อย่างไรก็ตาม
แต่ตอนนี้เขาเพียงอยากเสือกกายลุกขึ้น ใช้มือมอมแมมลูบไล้ใบหน้าของ
ชายรูปงาม...

“รักษาตัวด้วย”

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ข้าลูกเองได้ไม่ต้องพุง...”

สวบสวบ!

ตึก! ตึก! ตึก! ตึก!

ชายรูปงามไม่ได้พุงเขา

ชายรูปงามหนีไปแล้ว!

ซุนจิ้นหรานเบิกตากว้าง มือที่ยื่นออกไปหยุดชะงักกลางอากาศ
จะเก็บก็ไม่ใช่จะคว้าก็ไม่มี ช่างอ้างว้างและทุกขระทม

หากเป็นเวลาปกติ วิชาตัวเบาของเขาสามารถไล่ตามอีกฝ่ายได้
อย่างรวดเร็ว ทว่าตอนนี้ อย่างว่าแต่สหายรูปงามที่ยังมีกำลังภายในหลง
เหลือเลย ต่อให้เป็นติงร่วส่วยผู้ไม่เป็นวรยุทธ์แม้แต่ชนิด เขาก็ไม่อาจแตะต้อง
ได้แม้แต่ปลายแขนเสื้อของอีกฝ่าย เห็นได้ชัดว่าสิ่งที่สหายรูปงามรอคอย
คือโอกาสนี้ สลัดตนทิ้งอย่างหมดจดงายตายดั่งเป่าฝุ่น

นี่มันช่าง...

ดอกไม้ร่วงโรยไหลตามสายน้ำ

สายน้ำหามีใจต่อกลิบบอกโรยรา

หัวใจจตุรพิชไร้ความรู้สึ

แม้จามล่มเมื่องก็เปล่าประโยชน์!

• • • • •

ยามกั้วพานตามมาถึงวัดร้าง สิ่งที่เห็นคือ ซุนจิ้นหรานที่กำลัง

เขียนกลอนพลาตหวังข้างกลอนโศก

เดิมทีก้าวผ่านอยากหาช่องว่างตรงหลังคา เข้าประชิดโดยไม่ให้
ผู้ไม่ให้เสียง ตอนหลังพบว่าอีกฝ่ายจมอยู่ในห้วงอารมณ์พลุ่งพล่านอย่างสิ้น
เชิง 'ไม่รู้สีกตัวแม่แต่นิด จี๋ใจกล้ำลักกลอบเข้าไป ต่อมาก็เห็นคนตรงหน้า
เริ่มใช้ปลายนิ้วเขียนเลือดเขียนบทวีซีห์หมู่ซีห์มาลงบนเศษผ้าอีกครั้ง

สามทิวาสามราตรี ขวานพิพากษาของตนไม่ทิ้งบาดแผลใดบน
ตัว 'ผู้ต้องสงสัย' กลับเป็น 'ผู้ต้องสงสัย' เสียเองที่กักตองนิ้วของตน สังคม
เสื่อมทรมาลงทุกวัน ใจคนช่าง...ยากแท้หยั่งถึง

'ผู้ต้องสงสัย' ที่แต่งกวีเสร็จสิ้นพับเศษผ้าให้เรียบร้อยอีกครั้ง เก็บ
เข้าไปในสากเสื้ออย่างเบามือแล้วเงยหน้ามองก้าวผ่าน "มาแล้วรี?"

ก้าวผ่านชะงักครันต่อมาจึงเข้าใจที่แท้ไม่ใช่ไม่รู้สีกตัวแต่กำลังคอย
ตนอยู่พอดี เมื่อคิดถึงตรงนี้เขาจึงไม่ลังเล รีบล้วงเชือกออกจากอกเสื้อแล้ว
มัดอีกฝ่ายอย่างแน่นหนาทันที เลียงไม่ให้ 'ผู้ต้องสงสัย' กลับคำ

ขุนจีนหรรณไดยืนเสียงลมหายใจส่ำเสมอเปี่ยมด้วยกำลัง มอง
ท่าทางมัดคล้องแล้วมีพลังของเขา ช่างน่ายกย่องชวนให้ก้มลงกราบกราน
โพล่งออกไปอย่างอดไม่ได้ว่า "ท่านจอมยุทธ์ ท่านมีนามว่าอะไร? รับ
ราชการหน่วยไหนหรือ?"

เมื่อไม่ทราบชื่อแซ่ของชายรูปงามไม่เป็นไร แต่ต้องรู้ว่าผู้กล้าที่
จับกุมตนเองชื่ออะไรสิ!

"ข้า่น้อยมีบังอาจ ข้า่น้อยแซ่กั้ว นามว่าผ่าน หาใช่ขุนนางหน่วย
ใด เป็นเพียงคนในยุทธภพเท่านั้น" ก้าวผ่านคลุกคลียุทธจักร ชื่อตรงเที่ยง
ธรรมเสมอมา

ขุนจีนหรรณตะลึงงัน สงสัยว่าตนฟังชื่อผิดไป

ก้าวผ่าน คนในยุทธภพเรียกขานว่า 'ผู้พิพากษา' ตั้งปณิธานจะ
กวาดล้างอธรรมในปฐพีให้สูญสิ้นชั่วชีวิต ลงทัณฑ์เมื่อเจอคนร้าย จับกุม
เมื่อพบฆาตกร แม้ชื่อกับสมญานามจะมีคำว่า 'ผ่าน' เหมือนกัน แต่คนคน

นี้ตรงข้ามอย่างสิ้นเชิง จับอย่างเดียวไม่พิพากษา โดยเฉพาะผู้ต้องสงสัย จำต้องส่งตัวให้แก่ทางการ หากเป็นข้อพิพาทในยุทธภพที่ทางการไม่กล้า หรือไม่อยากแทรกแซง จะส่งตัวให้กับสำนักที่เขาคิดว่าเหมาะสมเป็นผู้ชี้ขาด อย่างไรก็ตามการวิวาทในยุทธภพลับซับซ้อน สำนักมีมากที่สุดคณานับ หลายครั้งที่เขาคิดว่า 'เหมาะสม' แต่หาใช่ทุกคนที่พึงพอใจ นานวันเข้าชื่อเสียงในยุทธจักรของเขาทั้งถูกสาดโคลนและเยินยอผสมปนเปกัน คนที่ชอบว่าเขาจงเกลียดจงชังความชั่วดุดุเดือด รู้จักผิดชอบชั่วดี คนที่ชังว่าเขาทำตามใจตนยังไม่เข้าเรื่อง แต่มีสิ่งหนึ่งที่ไม่ว่าใครก็เห็นพ้องต้องกัน ผู้ที่ถูกกว่ฟ่านเฟ่งเล้ง ต่อให้สุดหล้าฟ้าเขียวอย่าคิดว่าจะหนีพ้น

สุดท้ายขุนจินหนานได้สติคืนมา จากนั้นก็อยากร้องไห้โฮ “โยสหายก๊วไม่บอกชื่อให้ไว หากเจ้าพูดแต่แรกข้าคงไม่ต้องทุกข์ทรมานถึงสามทิวสามราตรี ยอมไปกับเจ้าตั้งแต่โรงเตี๊ยมแล้ว!”

กั่วฟ่านยืมมุมปาก “เข้ามาถึงเจ้าก็วิ่งหนี ข้าเพียงประมาทเล็กน้อย เจ้าก็เตลิดเปิดเปิงไปแล้ว ทนแฉ่งชื่อที่ไหนกัน”

ขุนจินหนานมองฟ้าอย่างรันทดสลดใจ “ข้าว่าแล้วเขียว ไม่ควรฝึกวิชาตัวเบาจนบรรลุนั่นสุดยอดเช่นนี้...”

กั่วฟ่าน “...”

หากไม่ใช่เพราะไม่เห็นแฉ่งแก่ตาตนเองว่าอีกฝ่ายฆ่าคน เขาอยากจะตัวดขวานสำเร็จโทษ ณ ที่นี้ทันที!

บางทีอาจเพราะถูกขุนจินหนานก่อกวนให้สับสนวุ่นวาย กระทั่งหัวตัวเขาขึ้นจากพื้นกั่วฟ่านเพิ่งพบความผิดปกติ “ฟ้าใหญ่ของเจ้าล่ะ?”

พูดเรื่องใดไม่พูดต้นพูดเรื่องนี้ ขุนจินหนานรู้สึกใจร้อนรุ่มดังไฟเผาเผา “ตายไปแล้ว”

กั่วฟ่านสับสนงงวยรำพันในใจว่าครึ่งชั่วยามก่อนยังหนีจ่าละหวั่น โยกะพริบตาก็ตายไปเสียแล้ว? อีกอย่างหากตายจริงๆ ต้องมีศพจึงจะถูก

ซุนจิ้นหฺรานมองออกว่าอีกฝ่ายงุนงงจึงหวังดีอธิบาย แม้จะเช่นเดียวเคียงพินอยู่บ้าง “เขาตายไปจากใจข้าแล้ว!”

กั้วฟ่านกระจำงในบัดดล อีกฝ่ายหนีไปโดยไม่แยแสสหาย ทว่าไม่เป็นไร ส่งคนในมือให้ทางการก่อนที่เหลือน้อย...

เพียะ!

กั้วฟ่านที่กำลังครุ่นคิดเพียงรู้สึกเมื่อยข้อมือ มือที่กำลังเชือกบนตัว ซุนจิ้นหฺรานคลายออกโดยไม่รู้ตัว เขาลอบร้องในใจว่าแยءแล้ว เมื่อคิดอยากคว้าขวานจากด้านหลังก็มีก้อนกรวดมากมายเหินเวหา มา จี้สัถ์จุดหลายแห่งตามร่างกายทำให้เขารู้สึกชาและชยับไม่ได้ทันใด อย่าวว่าแต่ออกแรงตัวดื้อขวนเลย แม้แต่กระดูกนิ้วมือน้อยกลายเป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญ!

เหตุการณ์ไม่คาดฝันทำให้ซุนจิ้นหฺรานผะ แต่ไม่นานเขาก็พบว่ากั้วฟ่านถูกควบคุมแล้ว ความแค้นจึงมลายหายไปดังหมอกควัน ความรักสวयรักงามได้รับอิสระอีกครั้ง “ข้าว่าแล้วสหายรูปงามไม่มีทางทิ้งข้าโดยไม่สนใจ...”

“แม้ข้าไม่อยากพูดเช่นนั้น แต่ดูท่าทางเขาตั้งใจแน่วแน่ว่าจะทิ้งเจ้าอย่างไม่ไยดีจริงๆ” มีเงาคนโผล่มาหน้าประตูวัด หาใช่สหายรูปงามแต่เป็นชายสวมชุดฉางชาน มองแวบแรกคล้ายนายบัญชี “ทว่าไม่เป็นไร ข้าช่วยรังเขาไว้แล้ว ประเดี๋ยวพวกเจ้าคงได้พบกัน”

ผู้มาเยือนหน้าตาพอไปวัดไปมาได้ ตาโตคิ้วเข้ม เดิมควรมีลักษณะองอาจผ่าเผย แต่จะทำอย่างไรได้ เมื่อดวงตาฉายให้เห็นเพียงแสงแห่งความหลงใหลในเงินตรา ดังนั้นความองอาจผ่าเผยที่ว่าจึงอันตรธานหายไปจนหมดสิ้น

“ฉิว่านกั้วน?” ซุนจิ้นหฺรานคิดไม่ถึงว่าจะพบคนรู้จักที่นี้ ไม่ใช่ ที่จริงเขากับอีกฝ่ายไม่ถือว่าคุณเคย แคเคยพบกันที่สำนักแพทย์ของตังวู้ส่วยเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

* เลือดลมยาวคอจีนของผู้ชาย เป็นเลือดลมยาวขึ้นเดียวจดข้อเท้า

ฉิวานก้วนเจ้าของหอม่กั้ง ใช้อาวุธลับได้สมบุญแบบไร้ที่ติ แต่ไม่เอาชีวิตผู้ใดเด็ดขาด หอม่กั้งไม่ถือเป็นสำนักขอขบธรรมในยุทภพ ไร้ซึ่งเคล็ดวิชาวรยุทธ์ดั้งเดิมและปราศจากระบบโครงสร้างอันเข้มงวดกดขี่ มีสมาชิกน้อยนิดเพียงไม่กี่สิบคน ยึดหลัก ‘ข้าช่วยเจ้าจัดภัยอันตราย เจ้ารับค่าให้ข้าร่ำรวยมั่งมี’ รับงานจิปาตะในยุทภพโดยเฉพาะ

“ข้าคิดว่าใครที่ไหน ที่แท้ก็สหายจันทรานีเอง” พ่อคำดีเช่นนี้ นี่เอง ไม่ว่าสถานการณ์ใดก็ยิ้มรับได้ “สหายจันทรานีสบายดีไหม?”

ขุนจันทรานีมองเชือกบนตัวของตน จากนั้นมองเขาแล้วถามว่า “เจ้าคิดอย่างไรล่ะ?”

ฉิวานก้วนเก็บรอยยิ้มแปรเปลี่ยนเป็นเศร้าเสียใจ “ขอภัย แม้ข้าอยากช่วยเจ้าปลดเปลื้อง แต่ถูกไหว่วานจำต้องซื้อสัตย์ เกรงว่าสหายจันทรานีอาจต้องอดทนอีกสักวันสองวัน”

ขุนจันทรานีรู้ว่าฉิวานก้วนไม่มีทางปรากฏตัวที่นี้โดยไร้สาเหตุ ยิ่งย่ำคำที่ว่าไม่มีประโยชน์จะตื่นเข้าไป ต้องมีคนจ่ายเบี้ยจ้างวานเขาและทำเพื่อสตรีที่ตายในโรงเตี๊ยมเมื่อสามวันก่อนเป็นแน่

สตรีงานนั้นเป็นใครกันแน่? ไฉนตายได้น่าสังเวชปานนั้น? อารมณ์ขาดกระจายและบาดแผลบนลำคอ ทำให้ไม่กล้าจินตนาการว่านางประสบกับอะไรก่อนตาย ยามรุ่งพลุ่งลงมาผ่านหน้าต่างห้องหมายเลขห้า เป็นไปได้ว่าอาจพลัดตกจากหลังคา ทว่าก่อนหน้านี้ไม่ได้ยินเสียงต่อสู้ดิ้นรนขัดขึ้นบนหลังคาแต่อย่างใด หรือเพราะเวลานั้นเขาง่วนอยู่กับการตอบโต้แล้หละเก๋าท่อนของชายรูปงาม จึงละเลยเสียงอื่นไป? พุดถึงชายรูปงาม มีเรื่องที่เขาสงสัย ในเมื่อไม่คิดจับมือหนีไปจนสุดขอบฟ้าด้วยกัน ทำไมไม่ต่างคนต่างไปเสียแต่ที่แรก ไยต้องยื้อยุดคุ้ยลากถึงสามวันแล้วทอดทิ้งเขาไปเล่า...

ยามถูกกั้วพานไล่ล่าไม่มีเวลาคิดเรื่องเหล่านี้ บัดนี้สงบจิตสงบใจได้แล้ว ปมปริศนาคลุมเครืออันแสนซับซ้อน พัวพันกันยุ่งเหยิงปานรากไม้รบกวนขุนจันทรานีจนปวดเศียรเวียนเกล้า แต่สิ่งที่ทำให้เขาไม่อาจอดกลั้น

ได้คือ...

“เจ้าจะมัดเสร็จเมื่อใดกันแน่?”

ฉีว๋านกั๋วใช้เชือกไปสามเส้นแล้วและกำลังจะใช้เส้นที่สี่...แค่กว๋
ผ่านผู้เดียวเท่านั้น หรือจะมัดจนแม่แท้ๆ ก็จำไม่ได้!

“ล้อมคอกก่อนวัวหาย” ฉีว๋านกั๋วยังคงยิ้มกริ่ม ท่าที่เป็นมิตร
“หวังว่าสหายกั๋วจะอภัย ผู้พิพากษาแรงย้ายขุนเขาหาผู้ใดเทียม ประมาท
เดินเล่อได้ที่ไหน”

กว๋ผ่านได้ฟังก็ขมวดคิ้วมุ่น “ในเมื่อรู้ว่าข้าเป็นใคร แล้วไยต้องมัด
ข้า?”

“สิ่งที่ลูกค้าปรารถนาหาใช่แค่มือสังหาร แต่เป็นทุกคนที่เกี่ยวข้อง
กับเรื่องนี้ ข้าก็ทำได้เพียงเจอหนึ่งคนมัดหนึ่ง เจอสองคนก็มัดทั้งคู่” ในที่สุด
ฉีว๋านกั๋วก็มัดเชือกเส้นสุดท้ายเสร็จสิ้น ตบมือบ๊อดฝุ่นพรวนหายใจ “ความ
จริงพวกเจ้าควรยินดีที่ได้พบข้า หากถูกคนอื่นจับตัวไปอาจไม่ได้รับการ
ปฏิบัติด้วยมารยาทเช่นนี้”

การมัดหลายเงื่อนไขถือเป็นการปฏิบัติด้วยมารยาทหรือไม่ ขอไม่
เอ่ยถึงชั่วคราว สิ่งที่ขุนเงินหรานกังวลคือ “คนอื่นล่ะ?”

“มีอีกมากมายหลายคน” ฉีว๋านกั๋วสนใจเน้นคำว่ามากมายหลาย
คน ใช้มันแสดงความสำคัญ “คาดว่าคนที่ยอมทุ่มเทเพื่อเงินตราล้วนตาม
เจอทั้งสิ้นแล้ว”

“...” ขุนเงินหรานไม่ยอมมีชีวิตอยู่แล้ว

หลักกว๋ผ่านได้หลบฉีว๋านกั๋วไม่พ้น รอดจากฉีว๋านกั๋วได้ ก็หนี
ท่วยยุทธภพไม่ได้...ทางหมิงจวิน เจ้าไปตายอยู่ที่ใดกันแน่ เพียงเพื่อดื่มสุรา
กับเจ้า ตอนนี้ข้าแทบมอดม้วยชีวิตแล้ว!

“ลูกค้าของเจ้าเป็นใครกันแน่?” กว๋ผ่านถามขึ้นทันใด

ฉีว๋านกั๋วชะงักไปชั่วครู่ ครั้นแล้วก็พินิจมองกว๋ผ่านพบว่าอีกฝ่าย
ไม่หวาดหวั่น นัยน์ตาเป็นประกาย ท่าทางไม่เหมือนแสรังโง่เท่าใดนัก จาก

นั่นเขาก็มองซุนจิ้นหราน พบว่าคนหลังก็กระหายรอคอยคำตอบ ครุ่นคิดชั่วประเดี๋ยว เขาก็พูดเอื่อยๆ ว่า “แม้ข้าไม่มีสิทธิ์เป็นผู้ตัดสินชี้ขาด แต่คิดดูแล้วเหมือนว่าพวกเจ้าทั้งสองจะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้จริงๆ”

ซุนจิ้นหรานเกิดข้องกังขา “หมายความว่าอย่างไร?”

“หากพวกเจ้ารู้ว่าผู้ตายเป็นใคร จะไม่ถามคำถามนี้เด็ดขาด” จีว่นก้วนไม่ยียักยักท่ามากให้คำตอบตามตรง “นายจ้างคือหางเผีย สตรีที่ตายคือ...หางเยว่เหยา”

ชั่ววินาทีที่ได้ฟังคำตอบ ซุนจิ้นหรานก็เข้าใจความหมายของจีว่นก้วนทันที

หางเผียเจ้าบ้านสกุลหางแห่งยว้นจง หนึ่งในสองตระกูลใหญ่ของยุทธภพ มีลูกชายสามหญิงสอง และหางเยว่เหยาเป็นบุตรสาวคนสุดท้องที่เขารักที่สุด

ลือกันว่าคนมากที่สุดศตวรรษนับมาสู่ขอถึงจวนต่างก็ถูกผู้เฒ่าหางปฏิเสธเพราะอาลัยอาวรณ์บุตรสาวคนเล็กคนนี้ อยากเก็บไว้ข้างกายให้นานหลายปี

บัดนี้ลูกสาวตายอย่างอนาถ ผมหงอกส่งผมดำ อยว่ว่าแต่ครั้งยุทธภพเลย ต่อให้พลิกทั้งยุทธจักรก็ไม่เกินเหตุ

ซุนจิ้นหรานขอเรียกคีนวาจาสามหาวิทยาลัยที่มีต่อหางหมิงจวิน ก่อนหน้านี้นี้ทั้งหมด

เพราะเจ้าคนผิวดินหาใช่คนอื่นคนไกล แต่เป็นลูกชายคนเล็กของหางเผีย พี่สี่ของหางเยว่เหยา

ตอนที่สี่

เมื่อฉีวานก้วนสิ้นอาวูธลับพละกำลังกลับไม่น่ามองโดยสิ้นเชิง สะเทือนกัวฟานที่ถูกมัดไม่ได้ก็แล้วไป ทว่าแม้แต่ขุนจิ้นหรานซึ่งไม่แข็งแรง กายาเท่าไวยังลากไม่ไหว ชูศกระซากลากถูอยู่ครึ่งค่อนวัน ทั้งสามยังไม่พ้นประตูดั่งด้วยซ้ำ น่าสลดใจอย่างแท้จริง

“อย่าเปลืองแรงโดยใช่เหตุเลย” ขุนจิ้นหรานทนดูต่อไปไม่ไหว จึงหวังดักกล่าวเตือน “อย่างเจ้าอีกสามทิวาสมารตรีก็จับพวกข้าไปส่งตัวให้ทางการไม่ได้ ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วทั้งยังรู้ว่าพวกข้าไม่ใช่มือสังหาร ไยไม่ปล่อยพวกข้าเล่า?”

“เจ้าคิดว่าเราหომังคังมีดีแค่ชื่ออย่างนั้นหรือ?” ฉีวานก้วนเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง จากนั้นสอดนิ้วเข้าปากแล้วผิวเสียดังกังวาน!

เสียงผิวปากยังไม่ทันสิ้น ชายฉกรรจ์สี่คนก็โผล่มาหน้าประตูดั่งร่างอย่างพร้อมเพรียง ทั้งหมดสวมชุดดำ ผ้าคลุมปิดหน้า ดาบเสียบเหน็บเอว พร้อมใจคาราวะฉีวานก้วนโดยมิได้นัดหมาย ทุกปากพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “พี่ใหญ่!”

กิริยาเคร่งครัดไม่ได้รับการชมชื่นจากเจ้าของหომังคัง “ไยต้องรอข้าเรียก ปรากฏกายด้วยตนเองไม่ได้เลยหรือ?!”

ทั้งสี่มองหน้ากันเลิกลักท่าทางอิหลักอิเหลื่อสุดแสน ผู้นำกลุ่มเปิดปากพูดอย่างยากเย็น “พี่ใหญ่เป็นคนบอกเองว่าเพียงท่านออกโรงไม่มีผิด

พลาด ห้ามพวกข้าก่อปัญหาลบมอญเจียบๆ ก็พอแล้ว”

ฉิวานก้วน “พวกเจ้าไม่เห็นพี่ใหญ่เจออุปสรรคหรือ!”

ชายชุดดำทั้งสี่ “พวกข้าเชื่อในตัวพี่ใหญ่!”

ฉิวานก้วน “...”

ซุนจิ้นหฺรานมองกั้วฟ่าน คนหลังก็ทำหน้าอมทุกข์ จวบจนทุกวันนี้ เหตุที่หอมังคังยังไม่เลื่องชื่อในยุทธภพมากนักเกี่ยวข้องกับเจ้าของอย่างใหญ่หลวง! และคนที่ถูกเจ้าของหอยเยี่ยงนี้จับกุมไม่มีหน้าไปค่านับป้ายบรรพชนแล้ว!

“หยุดพูดจาสามหาว” ฉิวานก้วนเดือดดาล ชี ‘บ๊ะจ่าง’ ทั้งสองด้านหลังตนออกคำสั่งว่า “ยกไป!”

ชั่วครู่ต่อมา ซุนจิ้นหฺรานกับกั้วฟ่านก็ถูกชายชุดดำแบกขึ้น โยนเข้าไปในรถม้านอกวัดร้าง

รถม้าใหญ่นัก จุหนคนได้เหลือเฟือ แต่ตอนนั้นนอกจากซุนจิ้นหฺรานกับกั้วฟ่านแล้ว ยังมีคน ‘คนรู้จักร’ ที่แม้ซุนจิ้นหฺรานถูกมัดก็อยากกรุดเข้าไปเตะสักสองที

ซุนจิ้นหฺรานเข้าใจประโยค ‘ข้าช่วยรังเขาไว้แล้ว’ ที่ฉิวานก้วนพูดแล้ว

“ดูท่าชะตาฟ้าลิขิตให้เราสองไม่แยกจาก” ซุนจิ้นหฺรานบิดไปบิดมาอยู่นานไขกว่าจะเสือกกายแนบชิด ‘คนรู้จักร’ หัวเราะอย่างมีความสุขบนความทุกข์ผู้อื่น

สีหน้าของเผยเซียวยี้ไร้อารมณ์ ประหนึ่งแค่มองเขาแวบหนึ่งก็รู้สึกเกินความจำเป็น

ซุนจิ้นหฺรานหาเรื่องให้ตนอับอาย แต่ไม่ยอมจำนนเพียงเท่านี้ ถือโอกาสคลายข้อสงสัยที่รบกวนใจเขาตลอดเวลาเสียเลย “ในเมื่อจะหนี ทำไมไม่แยกไปคนละทางตั้งแต่โรงเตี๊ยม ไยต้องยึดเยื้อถึงสามวัน?”

เผยเซียวยี้มองหน้าเขาในที่สุด มุมปากยกขึ้นราวกับเยาะเย้ย

ความไม่เพียงสาและเหยียดหยามความโหดเหี้ยมบาปบุญญาของเขา “หากแยกจากกันตอนนั้น ผู้ถูกล่าอาจเป็นเจ้าหรืออาจเป็นข้าก็ได้ วิชาติัวเบาของเจ้าหารรรดดา โอกาสรอดของข้ามีไม่มาก”

ซุนจิ้นหรานไม่อยากเชื่อสิ่งที่ตนได้ยิน ทว่าทุกถ้อยคำทุกวาจาของคู่สนทนานุ่มนวลชัดเจน ชวนให้เชื่ออย่างช่วยไม่ได้ ที่แท้ก็ฝ่ายคิดแต่จะเอาตัวรอดอย่างไรตั้งแต่แรก เพียงเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่เกิดข้อผิดพลาด จำต้องร้องยอให้ ‘เหยื่อล่อ’ เช่นเขาสล้นกำลัง วังไม่ไหวอีกต่อไป จึงทิ้งเขาไว้กับผู้ล่า ต่อให้กัวฟ่านองอาจห้าวหาญก็ไม่อาจจับอีกคนพลางไล่ตามอีกคน ฉะนั้นคนคนนี้นี้จึงมีเวลาเหลือเฟือ แปลงร่างเป็นหยดน้ำ แทรกซึมยุทธภพหายไปอย่างไร้ร่องรอย

ซุนจิ้นหรานหาใช้คนอ่อนต่อโลก แม้จะหลีกเลี่ยงข้อพิพาทในยุทธภพ แต่ก็เคยได้ยินได้เห็นเรื่องราว เคยพบพานคนชั่ว ผู้คนบรรจบเพื่อผลประโยชน์ ผูกชนกระจัดพลัดพรายเพราะผลประโยชน์ ปู่ซุนมีพี่น้องให้วิวาทะ มากกว่านั้นคือยุทธภพอันสลับซับซ้อน แต่เขาไม่เคยพบเห็นใครเป็นเช่นคนตรงหน้ามาก่อนเลย ชั่วช้าอย่างไม่สะทกสะท้าน เลวทรามอย่างไม่หวาดหวั่น สิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่าคืออีกฝ่ายไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ซุนจิ้นหรานเชื่อว่าหากตอนนี้ทั้งสองสลับเปลี่ยนตำแหน่ง เป็นเขาหนีแทน วางแผนให้อีกฝ่ายถูกจับเพราะหมดแรงสิ้นกำลัง อีกคนไม่มีทางอาฆาตเค้นเขาเป็นแน่ เพียงแต่โทษความโง่เขลาของตน

“ท่าทางพวกเจ้าไม่ใช่ศิษย์ร่วมสำนักจริงๆ” กัวฟ่านที่ฟังอยู่นานรู้เงื่อนไขเข้าใจต้นสายปลายเหตุในที่สุด จึงเกลี้ยกล่อมซุนจิ้นหรานว่า “เจ้าเรียกเขา ‘พี่ใหญ่’ ลากเขาให้ติดร่างแห เขาออกอุบายทิ้งเจ้าไว้ที่วัดร้าง ตาต่อตาฟันต่อฟันไม่ถือว่าเสียเปรียบ”

ซุนจิ้นหรานยิ้มเจื่อน ไม่พูดอะไรอีกเลย

เขายอมรับ คำว่า ‘พี่ใหญ่’ คำนั้นเขาตั้งใจแฝงจิตคิดเอาคืน ทว่าตั้งแต่ต้นจนกระทั่งตอนนี้ สิ่งที่เขาคิดมีเพียงจะพากันหนีอย่างไรให้รอด

ปลดอภัยทั้งคู่ไม่เคยคิดจะทอดทิ้งอีกฝ่ายเลย ยิ่งไม่เคยใช้อีกฝ่ายทำให้ตน
หนีพ้น

แต่บัดนี้ ไม่มีความจำเป็นต้องอธิบายแล้ว

ขุนจันทรานบอกไม่ได้ว่าตอนนี้รู้สึกอย่างไร มีเพียงสิ่งเดียวที่แน่ใจ
คือ ตอนนี้ต่อให้อีกฝ่ายยินยอมบอกเขาว่าซื้ออะไรเขาก็ไม่ใคร่อยากฟัง
แล้ว

คนคนนี้เป็นมิตรไม่ได้

ทางที่ดีที่สุด แม้แต่รู้จักก็อย่าเลย

• • • • •

รถม้าโยกเยกบนเส้นทางขรุขระ กระเทือนจนเจ็บปวดทั่วร่างกาย
จะแหลกสลาย ขุนจันทรานสะดุ้งตื่นจากภวังค์ความฝัน กระเสือกกระสน
ดันตัวขึ้นนั่งพิงรถ

ก้าวผ่านหลัสนทิอยู่ข้างๆ เสียงกรนดังกึกก้องชวนให้อิจฉา ส่วน
อีกคนนั่งพิงอยู่มุมตรงข้าม หลับตาพริ้มเงิบสงสัยได้เสียง ไม่รู้ว่าหลับแล้ว
หรือยัง

ความเย็นเบาบางที่มีเฉพาะคำคืนแห่งต้นวสันตฤดูเล็ดลอดเข้า
มาตามซอกหน้าต่าง เคล้าด้วยกลิ่นหอมสดชื่นของแมกไม้เขียวขจี และไอ
น้ำซึ่งแผ่แผ่ในกลิ่นหอมของต้นหญ้า ผนหยุดตกตั้งแต่เมื่อวานแล้ว แต่
สรรพสิ่งยังจมอยู่กับกลิ่นอายที่หลงเหลือของสายฝนในฤดูใบไม้ผลิซึ่งชุ่ม
ฉ่ำและผ่องคลาย

ขุนจันทรานที่เหนื่อยล้าจากการหนีไม่คิดชีวิตต่อเนื่องหลายวัน
ท้ายที่สุดก็คลายความสะเทือนอารมณ์ที่บีบรัดมาตลอดลงในคำคืนอัน
วิเวกวังเวงนี้

ทุกสิ่งล้วนมีมูลเหตุ และสาเหตุของหายนะไม่คาดฝันครั้งนี้คือ

ทางหมิงจวิน

ซุนจิ้นหฺรานชอบบุรุษไม่ผิด โปรดปรานการสนทนายามค่ำคืน กับชายหนุ่มในยุทธภพก็เป็นความจริง แต่เหล่าสหายที่ยอมพูดคุยอย่าง ออกรสกับเขาก็หาได้มีความคิดเช่นเดียวกัน มิตรมีหลากหลายประเภท เพียงมองตาก็รู้ใจเป็นประเภทหนึ่ง เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เถรตรงกล้าหาญก็เป็น อีกประเภทหนึ่ง ไม่ว่าเมื่อใดก็สนทนาพาทีอย่างมีรสมีชาติได้ จริใจซื่อตรง ต่อกันได้ ทางหมิงจวินเป็นอย่างหลัง

ครั้งแรกที่พูดคุยกันก็อยู่ในโรงเตี๊ยมหลังหนึ่ง ซุนจิ้นหฺรานไม่รู้จัก ทางหมิงจวินแต่อย่างใด เพียงคิดว่าอีกฝ่ายรูปหล่อ อากัปกิริยาสุภาพอ่อน โยน มีวาทศิลป์เปี่ยมด้วยความรู้ความสามารถ การพูดคุยสัพเพเหระกับ คนคนนี้ มีแต่ความเพลิดเพลินใจอย่างแท้จริง ภายหลังก่อนฟ้าสว่าง ทาง หมิงจวินบอกชื่อแซ่ของตน ซุนจิ้นหฺรานจึงรู้ว่าคนที่สรวลเสเฮฮากับตนทั้ง คืน เป็นคุณชายสี่ของสกุลทางแห่งยวี่นจิง นับแต่นั้นมาทั้งสองจึงสนิทสนม กันนัดพบปะพูดคุยบ่อยครั้ง เลือกเวลาที่ทางหมิงจวินสะดวกเป็นส่วนใหญ่ หรือยามทำธุระนอกบ้านสกุลทาง สถานที่นัดหมายย่อมไม่ใช่ตระกูลยุทธ ภพที่เข้มนวดกดขัน โดยมากเป็นโรงเตี๊ยมหรือโรงเหล้า และเมื่อสามวัน ก่อนทางหมิงจวินเป็นผู้นัด กล่าวว่าหมูนี้นี้ว่างเว้น ร่วมดื่มสักครา

ผลปรากฏว่าทางหมิงจวินไม่มาตามนัด

เรื่องในภายหลังคาดว่าตอนนั้นคงทราบกันทั่วยุทธจักรแล้ว ทาง เยว่เหยา บุตรสาวสกุลทาง ดับอนาถกลางโรงเตี๊ยม

ฉิว่านก้วนถูกว่าจ้างโดยทางเผ่ย หากไม่เกิดเหตุสุดวิสัย สกุลทาง แห่งยวี่นจิงจะเป็นจุดหมายปลายทางสุดท้ายของรอม่าคั้นนี้ แม้มือสะอาด ไม่จำเป็นต้องล้าง ทว่าซุนจิ้นหฺรานไม่รู้ว่่าข้อแก้ตัวของตน จะทำให้ชายชรา ที่เพิ่งประสบกับความเจ็บปวดเพราะสูญเสียลูกสาวเชื่อได้หรือไม่ เนื่องจาก เทียบกับการไม่รู้ตัวมือสังหาร มีผู้ต้องสงสัยให้เคียดแค้นก็ดีไม่แพ้กัน ส่วน ทางหมิงจวิน ซุนจิ้นหฺรานไม่รู้ว่่าเขาจะเลือกเชื่อตน หรือประณามเพราะ

เข้าใจผิดเช่นกัน แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็เตรียมตัวเตรียมใจมาพร้อม ยิ่งไปกว่านั้นหากพูดออกมาคล้ายจะไม่น่าเชื่อถือนัก แต่เมื่อเทียบกับตนเองแล้ว เขาเป็นห่วงทางหนึ่งจริงในเวลานี้อีกกว่า ตนเพียงได้รับความไม่เป็นธรรม ทว่าอีกฝ่ายต้องสูญเสียน้องสาวไปตลอดกาล

“ดีๆ ดื่นๆ ไม่หลับไม่นอน ลืมตาโผล่หาพระแสงอะไร” ก้าว่านที่ไม่รู้ว่าตื่นตั้งแต่เมื่อใดนอนมองขุนจินหรรณอยู่อย่างไม่มียี่หระ “กลัวจะรักษาชีวิตตนเองไม่ได้หรือ?”

ขุนจินหรรณไม่ยากอธิบายเท่าใดนัก จึงพูดกับอีกฝ่ายอย่างขอไปทีว่า “คนที่ถอยหลังหำลิบก้าวเยี่ยงเจ้า อย่าเยาะเย้ยคนถอยร่อยก้าวเลย เวลานี้เจ้ากับข้าล้วนถูกจองจำเช่นเดียวกัน”

“ข้าไม่ละอายใจ” ก้าว่านไม่แม้แต่จะคิด ไม่เคยครั้นคร้าม “ต่อให้ทางฝ่ายเรามีดจ่อคอข้า ข้าก็กล้าพูดเช่นนี้ หากจุดจบของผู้দ্วงความยุติธรรมคือการกลายเป็นผีห่า เช่นนั้นคงพูดได้เพียงว่าสวรรค์ไม่มีตา”

ขุนจินหรรณฉีกยิ้ม

นี่แหละคือ ‘ผู้พิพากษา’ รับผิดชอบ แท้กระด้างแต่กลับเกรียงไกรสง่างามยิ่งกว่าใครในยุทธภพ

“หากครั้งนี้หลุดพ้นจากข้อกล่าวหา หาราตรีเจียบบงบสักคืน เรามาร่วมดื่ม!” ขุนจินหรรณอยากดื่มสุรากับก้าว่านด้วยใจจริง อย่างตรงไปตรงมา แน่แน่นอนว่าตอหน้าเขายาวนั้น เขาไม่เถรตรงไม่ได้

การเชื้อเชิญไม่มีปี่มิชลู่ทำให้ก้าว่านชะงักงันอยู่นาน จากนั้นก็ขมวดคิ้วพูดว่า “หากเจ้าไม่ใช่ฆาตรกรจริงและผู้เฒ่าทางฝ่ายปล่อยตัวเจ้า เช่นนั้นข้ายอมไม่ตามตอแยอีก แต่ถ้าพูดถึงดื่มสุรา แม้แต่เจ้าเป็นใครข้ายังไม่รู้ ดื่มสุราอะไรกันเล่า”

---

* ตนก็มีจุดบกพร่องเช่นกัน แต่กลับหัวเราะเยาะคนอื่น

“เจ้าไม่รู้จ้ะข้ายังไล่ล่าข้ากว่าสามทิวสามราตรี!”

“มันไม่เหมือนกัน”

“ไม่เหมือนอย่างไร?”

“คนก่อกรรมทำชั่ว แม้ันไถลจำต้องจับกุม สหายร่วมดื่มไม่มีเสียดีกว่า”

“สหาย เจ้านี้มัน...”

“ชื่อตรงเที่ยงธรรม”

“เมื่อถูกรรณเสริญเยินยอ น้อมรับเจียบๆ ก็พอไม่ต้องต่อคำ!”

เจ๋อเชียนแซ่ชุนนานมจนขุนจีนหรรณยอมพูดชื่อของตนในที่สุด ใครเล่าจะรู้ว่ากั้วฟ่านได้ฟังก็ขมวดคิ้วเป็นยอดเขาสูงชะงักที่ทอดยาวเหยียด “เจ้าก็คือโจรเด็ดบุปผา* ที่เลือกลงมือเฉพาะบุรุษแต่ไม่เคยทำสำเร็จคนนั้นหรือ?”

“...” ที่แท้บุรุษในยุทธภพซึ่งไม่ยอมเสวนาให้คำนิยามตนเช่นนั้นเอง

ไม่สิ ตอนนี้มีเรื่องที่สำคัญยิ่งกว่าการล้างมลทิน...

“สหายกั้ว” ขุนจีนหรรณกลืนน้ำลายด้วยความประหม่าลูลี้ลูลน “หากข้าเป็นคนคนนั้นเจ้าคงไม่ตวัดขวานอีกไซ้ใหม่ ที่จริงข้าคิดว่าเช่นนั้นไม่ดีเอาเสียเลย ขวานด้ามยาวของเจ้ามันช่าง...”

“ไม่” กั้วฟ่านออกปากตัดบทอย่างไม่ลังเลแม้แต่นิด “ต่อให้เป็นเจ้า ข้าก็ไม่ทำอะไร”

ขุนจีนหรรณไม่เข้าใจ “เพราะอะไร?”

กั้วฟ่านแสดงสีหน้า ‘ต้องให้พูดด้วยหรือ’ ออกมา “คนชั่วได้พำกำลังไม่สิ้นซาก ไยต้องเสียเวลาจับคนวิปริตด้วยเล่า?”

ขุนจีนหรรณ “...”

ขุนจีนหรรณไม่รู้ว่่าภายหลังจะมีวาสนาได้ร่วมดื่มสุราได้แสงจันทร์

---

* โจรปล้นสาวท

บันทึกรักจันทรา เล่ม 1

กับกัวฟานหรือไม่ หากมี...

สาวหนุ่มสองซังพอไหม? ไม่พอเขาเพิ่มอีก!

SAMPLE

ตอนที่ห้า

เดินทางกลางค้ำกลางคืนเป็นเรื่องยากลำบาก ไม่ได้พักผ่อนไม่ว่า ยังต้องกระฉับกระเฉง เดิมทีลูกน้องทั้งสี่จะคอยอารักขาส่งเจ้านายไปพบกับคนสกุลทาง แต่หომังคังรับงานมากมายเหลือเกิน กำลังคนไม่เพียงพอ ด้วยเหตุนี้ เมื่อระยะทางใกล้จุดนัดพบเข้าไปทุกที และบุคคลที่เกี่ยวข้องล้วนถูกจี้สกัดจุดมัดด้วยเชือกอย่างแน่นหนา เจ้าของหอสามารถควบคุมสถานการณ์ทุกด้านได้อย่างสิ้นเชิง ชายฉกรรจ์ทั้งสี่จึงแยกกันคนละทิศตามเสียงไล่ตะเพิดของผู้เป็นนาย มุ่งหน้าไป ‘ทำมาหากินเพื่อพวกพ้อง’ ยังที่อื่นต่อไป

ใช่แล้ว เงินเป็นวัตถุประสงค์ของการก่อตั้งหომังคัง แต่ความอยู่รอดต่างหากที่เป็นเป้าหมายให้หომังคังบากบั่นไม่หยุดหย่อน

ทว่ายิ่งดิ้นหมอกยิ่งหนา ชีวร้ายกว่าที่ควบจับอาชญาเพียงลำพังเกิดความรู้สึกวังเวงอย่างเลี้ยยไม่ได้ เจ้าของหომังคังผู้ยิ่งใหญ่เยี่ยงเขากลับต้องออกโรงใช้แรงงานเช่นนี้ด้วยตนเอง มันช่างเจ็บปวดทรมานราวใจบอกใครไม่ได้ คนในรถคันนี้อ่อนระหอยโรยแรงทั้งวงแหวนนอนและจามพ้ออัมพริ้งกัน สามคนอีกคนกลับไม่ต้องตากลม ไม่เปียกฝน เอาแต่หลับหูหลับตาตอนนี้ไม่รู้ว่ามีอนเต็มอึ้มมากไปหรืออย่างไร แต่ละคนเปี่ยมด้วยกำลังวังชาเริ่มพูดคุยสัพเพเหระ!

ไฉนกัฟานผู้มีกำลังข้างสารไรที่ระบายเรื่องราวเรื่องทั่วทุกสารทิศคนนั้นถามว่า “ข้าไม่เข้าใจเลย ไฉนชั่วเยี่ยงพวกเจ้าชอบท้องราตรีผลาญพลกำลังทั้งวันทั้งคืน นานวันเข้าต้องมีโรคภัยไข้เจ็บแน่แท้”

จากนั้นขุนจันทราที่ดูท่าทางรูปงามสง่าผ่าเผย มีวิชาตัวเบาเป็นวรุณชั้นสูงแต่ไม่กล้าเอ่ยปากชมตอบว่า “พวกข้าหาได้ออกท้องราตรีทุกเมื่อเชียว นานทีปีหน...เจ้าว่าใครชั่ว?”

ไม่รอ กัฟานตอบ ชายรูปงามอีกคนที่ไม่พูดไม่จาจนชื่อว่ากัณคิดว่าการกำลังหลักก็หัวเราะเบาๆ ขึ้นมาทันใด เสียงของเขาไม่ดัง หืมและเบาบางดุจดั่งคำคืนแห่งฤดูใบไม้ผลิ แผ่ด้วยความรู้สึกเย็นเยือกที่ไม่อาจมองข้ามได้ “หึ”

ในความคิดของชื่อว่ากัณ ขุนจันทราเป็นบุรุษผู้มีรอยยิ้มเป็นมิตรในทุกสีหน้าท่าทาง แม้นจะถูกจับกุมก็กล่าวโทษว่าเคราะห์ซ้ำกรรมชดมากว่าเคยดั่งซึ่งซัง แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดคล้ายว่าจะจงเกลียดจงชังชายรูปงามคนนั้นเป็นล้นพ้น เอ่ยถามอีกฝ่ายอย่างไม่พอใจทันทีว่า “เจ้าหัวเราะอะไร?”

ชายรูปงามเองก็เป็นคนพิกล ชื่อว่ากัณไม่กล้าพูดว่าโลดเล่นในยุทธภพหลายปี แต่วิธีอยู่รอดของสำนักก็มีให้เห็น ย่อมต้องสร้างสัมพันธ์กับผู้คนสารพัดอาชีพ แต่ละสำนักแต่ละลัทธิก็รู้จักไม่น้อย ทว่าไม่เคยได้ยินว่ามีบุรุษผู้มีวรุณเป็นเลิศใช้แล้วเก๋าท่อนในยุทธภพมาก่อน ยิ่งไปกว่านั้นอีกฝ่ายยังมีใบหน้าน่าจะลึบเลือนสำหรับชื่อว่ากัณ สวยงามหรือชั่วร้ายหรือหาใช่เรื่องสลักสำคัญ เทียบอาหารเลิศรสทั้งคาวหวานเต็มโต๊ะไม่เห็นฝุ่น แต่เหล่าสตรีในยุทธภพ บรรดาคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์ไม่คิดเช่นนั้น รวมถึงพวกคุณชายผู้ขี้ยังงิ โอ้อวดว่าตนมีปัญญาเลิศล้ำก็ไม่คิดเช่นนั้น ฉะนั้นบุรุษผู้มีวรุณเป็นเลิศแต่รูปโฉมเลิกละกว่าวรุณ หากไร้ชื่อในยุทธภพมีความเป็นไปได้เพียงประการเดียวเท่านั้น นั่นคือไม่มีภูมิหลังสำนักหรือชาติกำเนิดสูงส่งให้จับตามอง และไม่มีความสามารถปลุกปั้นสร้างความ

ไกลהלให้แก่ยุทธภพ แม้ว่ามิบุรุษเข้าห้องยามวิกาลหมายกระทำการชั่วเรา แต่ไม่สำเร็จ ก็ไม่โปรดจะกระพือข่าว เก็บเงียบแทบตาย

บุรุษเผชิญหน้ากับคำถามอย่างไม่ทุกซรีอน ได้ยินเขาเอ่ยเพียงว่า “เข้าห้องยามวิกาล พุดจาส่งเดช ส่งสายตาวานซึ่ง จ้องหาโอกาสเข้าหยอก ไม่ใช่คนชั่วหรือ?”

จากนั้นซุนจินหรรณคนนั้นก็บันดาลโทสะ “วางแผนให้ผู้อื่นเป็นหมากให้เจ้าเป็นอิสระตั้งแต่ต้นจนจบต่างหากที่เฝ้าเพกลดหนองตั้งแต่หัวจดเท้า!”

ชายรูปงามใจต้อยอย่างเยือกเย็น “อืม ข้าเฝ้าเพ่ ข้ากลัวตนเอง ข้าระยำเจ้าเล่ห์ ข้าอ้อมหิตเลือดเย็น แต่เจ้าก็เป็นโจรเด็ดบุปผาไม่ใช่หรือ”

ซุนจินหรรณ “...”

เผยเขียวยี่แทงซ้ำอีกแผล “หวังใช้ความชั่วของผู้อื่นมาลบล้างความเลวของตน สุดท้ายก็เปล่าประโยชน์ เจ้าแค่ซ่อนตัวไม่เปิดเผยในกองคนเลวก็เท่านั้น”

ซุนจินหรรณเงยบงันไม่พุดจาอย่างสิ้นเชิง

ไม่คิดเลยว่ากั้วฟานที่ไม่ปริปากแม้แต่บัดนี้จะโพล่งขึ้นมาทันใดว่า “ข้าชั่วชั่วเลวทราบดีแล้ว! โลกนี้ปราศจากอริยะ ใครไม่ทำเพื่อตนเอง เมื่อยังมีลมหายใจบ้าง? คนอื่นพุดว่าข้าเป็นผู้ดุงความยุติธรรมตามบัญชาสวรรค์ ข้ากลับบอกว่าหาใช่สวรรค์แต่เป็นข้าเอง ไม่ต้องจารึกชื่อในประวัติศาสตร์ หวังเพียงกวาดล้างธรรมให้สิ้นซาก!”

ชายรูปงามจงนสนเท่ห์ “เยี่ยงเจ้า จะทลายทั้งยุทธภพ?”

กั้วฟานไม่สะทกสะท้าน “หนทางข้างหน้าขรุขระไม่ราบเรียบ ข้าจะพยายามเต็มที่”

ฉิวานกั้วหนฟังต่อไปไม่ไหว คนที่ตนจับมาเป็นบ่าวอะไรกันหมด! ผลปรากฏว่ามีคนล้าหน้าเขาไปกั้วหนึ่ง...

“พวกเจ้าสองคนมีสติหน่อยได้ไหม! เจ้า! ข้าอดทนตั้งแต่ส่ง

สายตาวานซึ่ง ทลายทั้งยุทธภพอะไรกัน คนที่ขายเขาปิ้ง ให้ปู่เจ้าข้างทาง ก็อยู่ในยุทธภพ เขาเป็นคนเลวด้วยหรือ! และเจ้า! ทำดีละเว้นชั่วเป็นเรื่อง ดีไยต้องกระทำเกินกว่าเหตุ อะไรที่มากเกินไปยอมไม่ได้ ไม่เข้าใจหรืออย่างไร!”

จี้ว้นก้วนถอนหายใจ ตนจับกุมมาสวมคน หนึ่งคนรูปร่างมียอก เย็นเหนือข้อพิพาทแต่เลวทรามโดยสันดาน อีกคนแข็งแรงกำยำแต่โหดร้าย ทารุณ บ้าระห่ำ มีเพียงซุนจิ้นหฺรานท่าทางเหลวและเหลวที่สุด กลับไร้ความ ข่มหั่นศเคล้ำความดื้อนยนิคปกติเช่นคนทั่วไป ดังนั้น มนุษย์เรามองคน เพียงภายนอกไม่ได้เด็ดขาด

ตะวันโผล่พ้นขอบฟ้าทางบูรพาทิศวันใหม่แจ่มมาถึง จากความเร็ว ในการเดินทางตอนนี้ นيامสายของวันตนคงได้พบกับคนสกุลทาง ก้าวพ่น กับท่านนั้นไม่เท่าใด เมื่อคิดว่าต้องมอบตัวซุนจิ้นหฺรานให้แก่สกุลทางจี้ว้น ก้วนก็ลอบรู้สึกผิด แต่เมื่อคิดถึงคำตอบแทนที่ผู้เฒ่าทางเผ่ายรับปากไว้ ความรู้สึกผิดก็ประจักษ์น้ำค้างบนยอดหญ้า ไม่รอให้ตะวันสาดส่องก็ อันตรธานหายไปเสียแล้ว

สลดความว่านุ่นทั้งรวบรวมสมาธิใหม่ จี้ว้นก้วนเพิ่งพบว่าในรถ ม้าไม่รู้ว่าเจียบกริบไปตั้งแต่เมื่อใด อาจเป็นเพราะพูดคุยนึกถูกคอก จึงแยก ย้ายกันอย่างไม่สบอารมณ์ เหลือเพียงเสียงรถม้าโอดแล่น ผสานกับเสียง ลมไซย จิ้งหรีดเรไร ขับให้ฟังไพรเจียบสดยิ่งขึ้น

ดียิ่งแล้ว เหนื่อยล้าจากการวิวาท จึงพักผ่อน...พวกเจ้าคิดถึงใจ คนขับรถม้าบ้างไหม!

ราตรีกาลอันยาวนาน ไม่ได้หลับได้นอน อาศัยฟังเสียงตกเตียง ฆ่าเวลาไปพลาง มาบัดนี้ว่าจาไม่ถูกอธยาศัยปิดปากไม่พูด เจียบเป็นเป่า สาก ชวนให้ห่อเหี่ยวยิ่งนัก!

“ข้าว่า” แม้มันด้วยมานานี้ มีหน้าข้าฐานะทั้งสองฝ่ายยังกลืนไม่

---

* แบ่งทอดหรือขนมเบี๊ยะสด เป็นขนมโบราณของคนจีนทำจากแป้งหรือเป็นแป้งผสม มันเทศบดยัดไส้ด้วยถั่วเหลืองหรือเผือก กดให้แบนแล้วนำไปทอด อาจโรยงาดำด้วยก็ได้

เข้าคายไม่ออก แต่ฉีว่่านกั่วนก็เปล่งเสียงอย่างอดไม่ได้ว่า “พวกเจ้าอย่าหยุดสิ พุดอีกไม่กี่ประโยคปากก็สางแล้ว อย่างไรเสียอยู่เป็นเพื่อนข้าที่ขัรบถยามวิกาลหน่อย”

ซุนจิ้นหรานที่รู้สึกเคลิ้มจะหลับในตอนแรก ตกใจเพราะเสียงตะเบ็งกะทันหันนี้จนตื่นเต็มตา เมื่อได้ยินวจาของอีกฝ่ายชัดเจนเขาก็โมโหเดือดดาล “ใครใช้ให้เจ้าขัรบถกลางคืนเล่า?! เป็นเจ้าของที่ย่อยุดไม่ยอมปล่อยพวกข้า!”

จากนั้นเขาก็ได้ยินฉีว่่านกั่วนถอนใจแผ่วเบา “รับเงินเข้ามา ช่วยขจัดทุกข์ ข้าเองก็จำใจ”

ซุนจิ้นหรานเลิกคิ้ว ไม่พุดให้ไว เรื่องที่จัดการได้ด้วยเงินหาใช่ปัญหา “หางเผยให้เจ้าเท่าใด ข้าให้สองเท่า!”

ฉีว่่านกั่วนตอบรวดเร็วแทบจะชั่วพริบตา “สามพันตำลึง! สวรรค์เจ้าจะให้หกพันตำลึงกับข้าจริงหรือ! ข้า ข้าควรทำอะไร หากปล่อยเจ้าไปความน่าเชื่อถือของหომั่งคั่งคงสูญสิ้น! แต่หกพันตำลึงเขียวนะ บรรพบุรุษแปดชั่วโคตรของข้าสละ แต่ข้าไม่มีทางสละแน่...”

“เอ่อ...คือว่า” ซุนจิ้นหรานกลืนน้ำลาย พุดตัดบทเสียงอ่อนว่า “ข้าเพียงถามก็เท่านั้น เจ้ามดข้าต่อไปดีแล้ว อืม มดไ่วดีแล้ว”

“...”

เฮ้ะ ไยฉีว่่านกั่วนเจียบไปเสียแล้ว?

ซุนจิ้นหรานมุ่นคิ้ว จู่ๆ ก็พบว่าสิ่งที่แทนที่กลับเป็นเสียงประหลาดอีกอย่าง เบาแน่นแต่เปี่ยมด้วยกำลัง ดำเนินต่อเนื่องจนไม่อาจจะเลยได้

ขณะที่กำลังสงสัย ก็เห็นกั้วฟ่านลื้มตาหัวเราะลั่น “นายท่านฉีระวังหน้อย อย่ากััดจนพินแหลกละ ฮ่า !ฮ่า! ฮ่า!”

ซุนจิ้นหรานกระดากอาย ที่แท้ตนทำให้ผู้อื่นมีน้ำใจเสียแล้ว

“หุบปาก!” เสียงโมโหหัวฟัดหัวเหวี่ยงของฉีว่่านกั่วนแว่วมาจากนอกหน้าต่าง “ไม่ใช่ธุระกงการอะไรของเจ้า!”

กั้วฟ่านไม่ลดตรงเจียบเสียงกลอง* ไม่พอ ความคึกคะนองยังล้นปรี่
“ที่แท้คำครหาในยุทธภพไม่เท็จ เจ้าเห็นเงินก็ตาลุกวาว ทำทุกอย่างได้เพื่อ
เงินทองจริงๆ”

จี้ว๋านกั้วนหัวเราะเยาะ “เจ้ากวาดล้างอธรรมสังหารผู้คนมาก
เหลือคณานับได้ แต่วิญญาณอยากได้ทรัพย์เยี่ยงข้า แสวงหาโดยชอบธรรม
ไม่ได้หรือ?”

ได้ฟังดังนั้นกั้วฟ่านยิ่งชอบใจไปกันใหญ่ หัวเราะเสียงดังกึกก้อง
กัมปนาท “รักเงินข้าเชื้อ ชอบธรรมหรือไม่ค่อยว่ากันทีหลัง เจ้าแน่ใจว่าหอ
มั่งคั่งได้คำตอบแทนแล้ว?”

จี้ว๋านกั้วนเจียบงัน ไม่เพียงแต่ไร้เสียง บัดนี้เหมือนจะไม่มีแม้แต่
พลังอำนาจ

ขุนจีนหรวนโดนชักนำให้เกิดความสงสัย เบิกตากว้างมองกั้วฟ่าน
“สหายกั้วหมายความว่าอย่างไร? พวกเขาหอมั่งคั่งหาเงินด้วยการพิทักษ์
ความสงบไม่ใช่หรือ? ไยจะไม่ได้เงินเล่า?”

กั้วฟ่านมองเขาแล้วส่ายหน้า “ข้าว่าเจ้าคงไม่ค่อยเดินเหินในยุทธ
ภพ รู้เพียงผิวเผินหารู้ต้นลึกหนาบาง”

ขุนจีนหรวนถูกกระตุ้นให้อยากรู้อยากเห็น ท่าทางตั้งใจสดับฟัง
อย่างเคร่งขรึม เขาขึ้นขอบเขวาลับอีรุ้งตุงนังเหล่านี้ของยุทธภพ แก่เปื้อนได้
ดี!

กั้วฟ่านก็ไม่ยียักท่ามากเผยหมดเปลือกไม่หมกเม็ด “หอมั่งคั่ง
ช่วยพิทักษ์ความสงบไม่ผิด จุดประสงค์ของการก่อตั้งสำนักระบุดีเจเนบน
ชื่อ แต่ไม่รู้เพราะเจ้าของไร้โชคลามแต่กำเนิดหรืออย่างไร ไม่ว่าจะรับการ
จ้างวานเช่นใดจากคนแบบไหน มักได้ไม่คุ้มเสีย ได้เป็นครั้งคราว แต่จะสิ้น

---

* หยุดใจมติ วิพากษ์วิจารณ์

ไปอย่างรวดเร็ว ว่ากันว่าพวกพ้องในสำนักก็พอทำพอกิน มั่งคั่งหรือ มีเงิน
ตำลึงเดียวยังกล้าพูดว่าร่ำรวย”

ขุนจีนหรรษาที่เตร็ดเตร่นอกยุทธภพงงงัน คิดไม่ถึงว่าสำนักที่พอ
มีชื่อจะตกอยู่ในสภาพอนาถเช่นนี้

“สามหา!” จี๊วานก้วนย่อมไม่พอใจ “หอมั่งคั่งอันยิ่งใหญ่ของ
ข้าหาใช่สิ่งที่เจ้าจะลบหลู่ได้ตามใจชอบ!”

“ได้ ข้าพุดจาสามหา” กั้วฟ่านกลับไม่เดือดดาล พุดเรื่อยเรื่อย
ว่า “อย่างไรเสียใจรจ่อมขึ้นใจท่านนี้คงไม่มีโอกาสหวนคืนยุทธภพ แม้อยาก
ก็ไร้วาสนาได้ฟังโคลงสองบทนั้น”

“เช่นนั้นสหายกั้วท่งให้ข้าฟังตอนนี้สิ” จอมยุทธ์รุ่นที่ถูกกระตุ้น
ความใคร่รู้ แม้แต่เรื่องจะได้หวนกลับยุทธภพหรือไม่ ก็ไม่ถือสาแล้ว

กั้วฟ่านอยากพุดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ดังนั้นขุนจีนหรรษายังพุด
ไม่ทันขาดคำเขาก็อ่องขึ้นมากันที่ “เอวพั้นหมื่นพวงเหรีญญ เวียนมีหมื่นพวง
เหรีญญ หมื่นพวงเหรีญญหมื่นพวงเหรีญญ ปราวรณหาหมื่นพวงเหรีญญ...”

โคลงบทนี้เสมือนมีเวทมนตร์ชวนลุ่มหลงบางอย่าง เผยเขียวยี่ใน
มุมอับที่ไม่อยากร่วมวงสนทนาในตอนแรกทนมไม่ไหวพุดต่อว่า “ยากจนขึ้น
แค้นปานล้างน้ำ กระเป๋าว่างเปล่าปานล้างน้ำ ล้างน้ำล้างน้ำ ทุกวันปาน
ล้างน้ำ”

ขุนจีนหรรษาในรถม้ารู้สึกถึงความรันทดของหอมั่งคั่ง

จี๊วานก้วนรถม้ารู้สึกถึงความเศร้าโศกเอ่อล้นเต็มดวงใจ

ขุนจีนหรรษาคิด มองไม่เห็นความลำเค็ญจากตัวจี๊วานก้วนเลยสัก
นิด เมื่อเข้าสู่ยุทธจักรดังดำดิ่งลงทะเลลึก แม้นพินหลุดจากริ้นมันลงท้อง
พร้อมโลหิต

จี๊วานก้วนคิด จากชะตาตนไม่ควรยากแค้นเช่นนี้ อับโชคตกระกำ
ลำบาก ทั้งไร้เงินและไร้ทอง